

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΙΣΤΙΑΙΑΣ
Άνοιξη 2017

Ιστοριοπλοίοι

Τεύχος 2ο

Στην περυσινή έκδοση του πρώτου τεύχους του περιοδικού, ευχήθηκα οι "Ιστιαιοπλήοι" να είναι καλοτάξιδοι και να έχουν συνεχείς και ποιοτικές εκδόσεις.

Συνεπής σ' αυτή την επιδίωξη, κάλεσα τους μαθητές της περυσινής συντακτικής επιτροπής και όσους άλληλους επιθυμούσαν, να συνεργαστούμε για την έκδοση του δεύτερου τεύχους, επειδή επιπλέον πιστεύω, ότι η ασχολία των μαθητών με δημιουργικές δραστηριότητες πέρα από τις τυπικές υποχρεώσεις τους, καλλιεργεί τις δεξιότητές τους και διευρύνει τα ενδιαφέροντά τους.

Άρθρα δημοσιεύονται από μαθητές και των τριών τάξεων, ανάλογα της ηλικίας τους και των ενδιαφερόντων τους.

Η συνεργασία μας υπήρξε αποδοτικότερη και τα αποτελέσματά της φαίνονται στην παρούσα έκδοση.

Η υποδοχή του πρώτου τεύχους από την τοπική κοινωνία (και όχι μόνο) μας ενθάρρυνε στην τωρινή έκδοση, επειδή πιστεύουμε ότι το περιοδικό μας συμβάλλει δυναμικά στα πολιτιστικά δρώμενα της πόλης μας.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους συνέβαλαν με οποιονδήποτε τρόπο στην παρούσα έκδοση και να ευχηθώ, το Γυμνάσιο Ιστιαίας να είναι πάντα ένα Κύτταρο Πολιτισμού για την πόλη.

Καμπούρογλου Γιάννης
Διευθυντής του Γυμνασίου Ιστιαίας

Σημείωμα της συντακτικής επιτροπής

Άνοιξη του 2016. Αναζωογονείται η φύση, φτιάχνει η διάθεση, ανάγκη για δημιουργία. Μέρος της ζωής μας το σχολείο, καθημερινή ευχάριστη συνήθεια. Και ο προβληματισμός μας: Πώς μπορούμε να κάνουμε το χώρο του σχολείου, το δικό μας χώρο πιο ευχάριστο; Πώς μπορούμε να έχουμε την αίσθηση ότι καλλιεργεί το πνεύμα, παρέχει γνώσεις και προωθεί τη δημιουργικότητά μας;

Συζητήσαμε τους προβληματισμούς μας και μας προτάθηκε από τον διευθυντή του σχολείου, σε συνεργασία με την καθηγήτρια των εικαστικών να ζωγραφίσουμε τους τοίχους του κεντρικού κλιμακοστασίου. Το θέμα; Πως μπορεί μια εικαστική δημιουργία να εμπνέει αυτά τα συναισθήματα; Καταλήξαμε σε ένα ανοιχτό βιβλίο στο κέντρο, από το οποίο να ξεκινά το δέντρο της γνώσης. Και το ανώτερο στάδιο της γνώσης, τη σοφία, να την απεικονίζουν οι κουκουβάγιες που κάθονται στα κλαδιά του.

Τον Ιούνιο του '16 ήταν τελειωμένο. Το αποτέλεσμα μας ικανοποίησε απόλυτα. Κάθε φορά που ανεβαίνουμε αυτή τη σκάλα, αισθανόμαστε το σεβασμό που οφείλουμε στο σχολείο, όχι από εξαναγκασμό, αλλή συνειδητά, γιατί ξέρουμε ότι εδώ βάζουμε τις βάσεις για τη μελλοντική μας ζωή, αποκτάμε τις γνώσεις, διαμορφώνουμε το χαρακτήρα μας, μαθαίνουμε να συνεργαζόμαστε και καλλιεργούμε το ήθος.

Και η συνέχεια; Πώς αυτό το κλίμα που διαμορφώνεται στο σχολείο μας, το Γυμνάσιο Ιστιαίας, μπορεί να επιδρά στην καθημερινότητά μας, τα ενδιαφέροντα και τις δραστηριότητές μας;

Εκτός από τις άλλες μας πρωτοβουλίες και δραστηριότητες, με χαρά ανταποκριθήκαμε στην πρόταση-πρόσκληση του διευθυντή του σχολείου να συμμετάσχουμε με εργασίες μας στην έκδοση του δεύτερου τεύχους του περιοδικού του Γυμνασίου μας "ΙΣΤΙΑΙΟΠΛΟΟΙ". Ελπίζουμε, αγαπητέ αναγνώστη, να βρεις τα θέματα του περιοδικού μας ενδιαφέροντα και όση ικανοποίηση νιώσαμε εμείς με την έκδοσή μας αυτή, τόση ευχαρίστηση να αισθανθείς και εσύ, διαβάζοντάς το.

Το Χαμόγελο Του Παιδιού

Ένα μικρό παιδί δέκα χρονών που είχε την ατυχία να προσβληθεί από καρκίνο, λίγο πριν χάσει τη μάχη για τη ζωή είχε πεί:

"Όλοι ξέρουμε και συζητάμε για πολλή παιδιά που τους λείπει το χαμόγελο. Τους λείπει το χαμόγελο γιατί δεν έχουν λεφτά, δεν έχουν παιχνίδια, δεν έχουν φαγητό και μερικά δεν έχουν καν γονείς. Σκεφτείτε λοιπόν και αφήστε τα λόγια, ας ενωθούμε και ας δώσουμε ό,τι μπορούμε στα φτωχά αθλιανάκια, στα άσπρα και μαύρα παιδιά που έχουν ανάγκη, όλα τα παιδιά αξίζουν ένα χαμόγελο. Αυτός ο Σύλλογος θα λέγεται ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ. Ελάτε λοιπόν να βοηθήσουμε, αν ενωθούμε όλοι θα τα καταφέρουμε".

Περίπου έναν μήνα αργότερα η επιθυμία του Αντρέα είχε παρουσιαστεί στην εκπομπή "Κόκκινη κάρτα" στην οποία είχε βρεθεί και ο ίδιος ο Αντρέας – παρά το σοβαρό πρόβλημα υγείας που αντιμετώπιζε – παρουσιάζοντας την ιδέα του, ενώ στο τέλος της εκπομπής σχημάτισε με τα χέρια του ένα χαμόγελο στο δικό του πρόσωπο, ζητώντας όλα τα παιδιά του κόσμου να αποκτήσουν το δικαίωμα να χαμογελούν ευτυχισμένα.

Τελευταία επιθυμία του, λοιπόν, ήταν να δημιουργηθεί το ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ, όπως και έγινε. Δημιουργός και ψυχή του ο πατέρας του μικρού Αντρέα. Το χαμόγελο του παιδιού είναι ένας εθελοντικός, μη κερδοσκοπικός οργανισμός που ενεργοποιείται στη χώρα μας, με σκοπό την προάσπιση των δικαιωμάτων των παιδιών και την αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων τους. Η δράση του περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τη φιλοξενία παιδιών που βρίσκονται σε κίνδυνο, την υποστήριξη παιδιών-θυμάτων ενδοοικογενειακής βίας, την τηλεφωνική υποστήριξη όσων παιδιών την έχουν ανάγκη, προγράμματα συμβουλευτικής και κοινωνικής ένταξής τους, την ενίσχυση οικογενειών που τελούν σε ένδεια καθώς και τη διοργάνωση εκστρατειών ενημέρωσης των πολιτών ακόμη και πολιτιστικών αλλά και αθλητικών εκδηλώσεων.

Κανέλληου Δήμητρα Γ'2

Μια φωλιά για τα παιδιά

**KIBWOTOS
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**

Ήταν τότε μόλις 26 χρόνων ο πατήρ Αντώνιος Παπανικοιάου, όταν αποφάσισε να «κτίσει», όχι μόνο υλικά αλλιά και πνευματικά, ένα καταφύγιο για απροστάτευτα παιδιά, παιδιά που ζουν ορφανά, εγκαταληλειμμένα, σε άθλιες συνθήκες με την άνεργη ή άρρωστη μητέρα τους, ασυνόδευτα προσφυγόπουλα... που έχουν ανάγκη την οικογενειακή θαλπωρή και όχι την ψυχρή φροντίδα ενός ιδρύματος.

Το 1998 ο πατήρ Αντώνιος διορίστηκε εφημέριος στον Αγ. Γεώργιο της Ακαδημίας Πλάτωνος και ως νέος κληρικός αγωνιούσε για τα ταλαιπωρημένα παιδιά που περιπλανιούνταν στο πάρκο και τους δρόμους γύρω από τον Ιερό Ναό, την ώρα που θα 'πρεπε να βρίσκονται στο σχολείο τους, με έκδηλα ήδη τα σημάδια της παραβατικής συμπεριφοράς. Με μόνα του όπλα την ανιδιοτελή αγάπη για τον οποιονδήποτε, τον ενθουσιασμό και το πείσμα ενός νέου ανθρώπου και τη στήριξη της πρεσβυτέρας του Σταματίας, ο άγιος ιερέας δημιούργησε δεσμούς εμπιστοσύνης και αδελφικότητας με παιδιά και μητέρες που μαστίζονταν από πείνα, κακοποίηση, ρατσισμό και απόρριψη από μια «δήθεν» πολιτισμένη κοινωνία.

Έτσι συγκροτήθηκε η πρώτη ομάδα φιλοξενίας σε ένα νοικιασμένο παλιό καφενείο και ο πατήρ Αντώνιος ζήτησε από τα παιδιά να «βαφτίσουν» το νέο τους σπίτι. Οι προτάσεις πολλές: καταφύγιο, στέγη, φωλιά, αγκαλιά... Το ονόμασαν «Κιβωτό» και ο ιερέας πρόσθεσε «του κόσμου», για να δείξει ότι εκεί χωράνε όλοι και ότι όλοι έχουν αξία «από το ταπεινό σκουλήκι μέχρι το ισχυρό λιοντάρι».

Σήμερα η Κιβωτός, στα διάφορα σπίτια της, φιλοξενεί περίπου 500 παιδιά και πολλές μητέρες με βρέφη, που στηρίζονται οικονομικά και ηθικά και προετοιμάζονται από ομάδες ειδικών να ζήσουν αυτοδύναμα και με αξιοπρέπεια στην κοινωνία. Εκτός από τροφή, ρουχισμό και στέγη, η Κιβωτός μεριμνά να έχουν ιατρική φροντίδα, ψυχολογική ενίσχυση και επαγγελματική κατάρτιση. Όλα γίνονται χάρη στην οικονομική βοήθεια των φτωχών κυρίως ανθρώπων από όλη τη χώρα, την προσφορά σε τρόφιμα και ρούχα ή την εθελοντική εργασία στην Κιβωτό, που δραστηριοποιείται πια στην Αθήνα, τον Πειραιά, την Πωγωνιανή της Ηπείρου, τη Χίο και το Βόλο.

Η Κιβωτός αναδείχθηκε σε κορυφαίο Μη Κερδοσκοπικό Οργανισμό στην Ελλάδα για το 2016 στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό των «Superbrands», σε

σύνολο 68 συμμετοχών, χάρη στο υψηλού επιπέδου έργο που επιτελεί.

Ο πατήρ Αντώνιος αξίζει συγχαρητήρια ως κληρικός και ως άνθρωπος, καθώς διαμορφώνει προσωπικότητες με κοινωνική συνείδηση και ευαισθησία, που είναι σίγουρο ότι θα βοηθήσουν με τη σειρά τους στο μέλλον όσους έχουν ανάγκη. Γίνεται φωτεινό παράδειγμα για όλους μας να προσφέρουμε στο συνάνθρωπο αφιλοκερδώς, κερδίζοντας ταυτόχρονα για τον εαυτό μας πολύτιμες εμπειρίες, σταθερές φιλίες, ανεξαρτησία και αυτοπεποίθηση, και μια θέση στην αρετή.

Η δράση του, λοιπόν, μας παρακινεί να κάνουμε ό,τι διδάσκει ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος:

*“Δώσε ψωμί και πάρε παράδεισο.
Δώσε μικρά και πάρε μεγάλα.
Δώσε θνητά και πάρε αθάνατα.”*

Κωνσταντίνης Γιώργος Γ2΄

Μετανάστες - Πρόσφυγες Ρατσισμός

Πρόσφυγας, σύμφωνα με τον οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, είναι αυτός που εξαναγκάζεται να εγκαταλείψει τον τόπο μόνιμης διαμονής και κατοικίας του λόγω πολέμου και γενικά φόβου για αδικαιολόγητη δίωξή του και καταφεύγει σε άλλη χώρα.

Μετανάστης είναι αυτός που για διάφορους προσωπικούς λόγους, κυρίως οικονομικούς, επιλέγει να εγκαταλείψει τη χώρα του με τη θέλησή του, με σκοπό να εγκατασταθεί σε άλλη χώρα της επιλογής του, όπου πιστεύει ότι θα βρεί καλύτερες συνθήκες ζωής. Είναι δύο έννοιες που συνήθως τις μπερδεύουμε.

Η Ελλάδα και οι Έλληνες γνωρίζουμε πολύ καλά τι σημαίνει μετανάστευση, πρόσφυγας, και προσφυγιά. Από την αρχαία ακόμη εποχή, η μετανάστευση είναι χαρακτηριστικό των Ελλήνων. Πολλές φορές αναζητήσαμε τόπους που πιστεύαμε ότι θα ζούσαμε καλύτερα. Στην πρόσφατη ιστορία μας, μετά τη Μικρασιατική καταστροφή, ζήσαμε σαν λαός και το δράμα της προσφυγιάς. Σήμερα εξακολουθούμε να γνωρίζουμε την προσφυγιά αλλιώς από την άλλη πλευρά. Καλούμαστε να υποδεχθούμε πρόσφυγες από εμπόλεμες περιοχές, κυρίως της Μέσης Ανατολής, ανθρώπους που με κίνδυνο της ζωής τους ταξιδεύουν χιλιάδες χιλιόμετρα αναζητώντας ασφάλεια γι'αυτούς και τα παιδιά τους. Τα προβλήματά τους δεν είναι απλά και καθημερινά. Έχουν χάσει τα σπίτια τους, συγγενείς και φίλους, έχουν ζήσει τη φρίκη του πολέμου και κινδυνεύει άμεσα η ζωή τους. Αναγκάζονται να ζούν κάτω από δύσκολες συνθήκες και είναι υποχρεωμένοι να προσαρμοστούν γρήγορα στα νέα δεδομένα. Κανείς δεν θέλει να φύγει από την πατρίδα του με αυτόν τον τρόπο.

Όπως ήξει και ο ποιητής Warsam Shire:

“Κανείς δεν αφήνει τον τόπο του
εκτός αν ο τόπος είναι μια ιδρωμένη φωνή στ’ αυτί του
που του ήξει –
φύγε,
τρέχα να ξεφύγεις από μένα
γιατί δεν ξέρω πώς έχω καταντήσει,
ξέρω όμως πως οπουδήποτε αλλού,
είναι πιο σίγουρα από ‘δώ. ”

Οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε τους πρόσφυγες με κατανόηση και με ανθρωπιά. Πρέπει να δείξουμε την αλληλεγγύη μας και αυτό κάνουμε οι περισσότεροι, όσο μπορούμε. Άλλωστε έτσι θα φανεί αν πραγματικά ασπάζομαστε και εφαρμόζουμε στην πράξη τα Ευρωπαϊκά και ανθρωπιστικά ιδεώδη. Σίγουρα θα υπάρξουν και αυτοί οι λίγοι που θα βρουν αφορμές για να εξωτερικεύσουν το μίσος τους. Αυτοί θεωρούν ότι άτομα διαφορετικής φυλής και θρησκείας αλλιάζουν τις συνήθειές μας και αλλοιώνουν την κοινωνία μας. Όμως υπάρχουμε και όλοι οι υπόλοιποι που δεν θα φοβηθούμε ούτε θα μισήσουμε το διαφορετικό, εμείς που θα βοηθήσουμε γιατί δεν ξε-

χνάμε την ιστορία μας. Οι παππούδες μας πρόσφυγες, οι γονείς μας μετανάστες.

Εμείς ρατσιστές; Ποτέ!

Δημητρίου Ευαγγελία Γ΄1

Ο προπάππος μου από τα Άδανα της Μικράς Ασίας

Την ιστορία αυτή μου την διηγήθηκε η μητέρα μου και σ' αυτήν ο παππούς της, ο οποίος ήρθε πρόσφυγας στα 18 του χρόνια από τη

Μικρά Ασία.

Ο προπάππος μου, ο Μιχάλης, ζούσε στα Άδανα της Μικράς Ασίας με τους γονείς του και την αδελφή του την Πελαγία. Ζούσανε μαζί με οικογένειες Τούρκων, αγαπημένοι. Έτσι ο Μιχάλης μεγάλωσε με τον γιο μιας γειτονικής οικογένειας, το Μουσταφά. Ήταν από μικρά παιδιά μαζί, σαν αδέρφια.

Τα Χριστούγεννα πήγαιναν για τα κάλαντα στα σπίτια των χριστιανών, συγγενών του Μιχάλη. Το Πάσχα ο Μουσταφά περίμενε με ανυπομονησία να τσουγκρίσουν τα κόκκινα αυγά. Τα καλοκαίρια τρέχανε ανέμελα μέσα στα μποστανία και δροσίζονταν με δροσερά πεπόνια και καρπούζια. Αργότερα έφηβοι, μαζί στις βόλτες, κάνανε όνειρα για το μέλλον. Ο Μιχάλης έλεγε στο Μουσταφά πως θα τον πάντρευε με την Πελαγία και έτσι θα τον έκανε και επίσημα αδελφό του, γιατί ανεπίσημα ήταν αδελφός της καρδιάς του. Ποτέ δεν κατάλαβαν, έλεγε ο προπάππος, ούτε καν σκέφτηκαν ποτέ πως σε κάτι διέφεραν. Ότι είχαν κάτι να χωρίσουν.

Ο καιρός περνούσε. Οι δυο φίλοι μεγάλωναν μαζί και η φιλία τους γινόταν ακόμα πιο δυνατή. Ο διωγμός από την Μικρά Ασία και η μεγάλη καταστροφή πλησίαζαν. Τίποτα δεν πρόδιδε όσα θα ακολουθούσαν.

Δυστυχώς όλα θα άλληλαζαν, κάποιοι αποφάσισαν να καταστρέψουν τα όνειρά τους. Οι Έλληνες έπρεπε να φύγουν από τον τόπο τους. Οι φίλοι έπρεπε να γίνουν εχθροί. Έπρεπε να χωρίσουν. Όχι γιατί το επέλεξαν οι ίδιοι, αλλά γιατί το αποφάσισαν οι μεγάλοι και ισχυροί που ούτε καν τους γνώριζαν.

Καταστροφή, πανικός, απόγνωση, θυμός, κλάματα... Οι δυο οικογένειες χωρίστηκαν, η συγκίνηση μεγάλη. Οι δυο φίλοι αγκαλιασμένοι αποχαιρετίστηκαν, όχι όμως όπως οι άνθρωποι που δεν πρόκειται να ξαναϊδωθούν. Απλά σαν να πρόκειται ο ένας από τους δυο να ταξιδέψει για λίγο καιρό, έτσι για να γνωρίσει κι άλλα μέρη, βρε αδελφέ. Για να' χουν να λένε όταν ξαντανταμώσουν. Όχι κλάματα κι ας πήγαινε να σπάσει η καρδιά τους. Δεν είπαν κουβέντα, κοιταχτήκαν στα μάτια και υποσχέθηκαν βουβά πως δεν θα χάνονταν. Θα ξαναβρεθούμε, "καλή αντάμωση". Αυτή ήταν η τελευταία τους κουβέντα.

Ο Μιχάλης μαζί με την οικογένειά του ανέβηκε στο καράβι για το ταξίδι προς το άγνωστο. Έως ότου σβήσει από τα μάτια του η εικόνα του λιμανιού, το βλέμμα του είχε προσηλωθεί πάνω στο φίλο του το Μουσταφά. Άραγε θα ξαναβρεθούμε; σκεφτόταν. Αρνιόταν να δεχθεί όσα συνέβαιναν. Φοβόταν. Άλλωστε είχε τόσα να σκεφτεί τώρα. Πρώτος σταθμός η Σάμος. Υπέφεραν, περιπλανήθηκαν και τελικά κατέληξαν στη Δράμα.

Τα χρόνια πέρασαν. Ο προπάππος ο Μιχάλης πάληψε, πρόκοψε στην καινούρια του πατρίδα. Έκανε οικογένεια. Απέκτησε παιδιά και εγγόνια.

Η καθημερινότητα ξεθώριασε την εικόνα της χαμένης πατρίδας, δεν σκέπασε όμως τις αναμνήσεις του. Πολλές φορές το βλέμμα του προπάππου χάνονταν μακριά. Σαν να προσπαθούσε με τα μάτια του να τρυπήσει τα βουνά, να περάσει θάλασσες και να φτάσει εκεί στο σπίτι του, στο φίλο του.

Συχνά μάζευε τα εγγόνια γύρω του και τους έλεγε ιστορίες από τα Άδανα. Δεν χορταίναμε να τον ακούμε, μου έλεγε η μητέρα μου. Σχεδόν ήταν σαν να ζούσαμε και εμείς εκεί. Γνωρίσαμε όλη τη γειτονιά. Πώς να πας στο μπακάλη, στο σπίτι του κυρ Αναστάση για να πάρεις πετιμέζι ή στην κυρά Σεβαστή για κυδωνόπαστο. Πάντα βέβαια ήταν μαζί μας και ο Μουσταφά, είχε γίνει και δικός μας φίλος. Όλες οι διηγήσεις του περιλάμβαναν πάντα το Μουσταφά.

Όλα τα εγγόνια, έλεγε η μητέρα μου, είχαμε καταλάβει τον καιμό του παππού μας: Να ξαναπάει στη χαμένη του πατρίδα, να ξαναδεί τον αδελφικό του φίλο. Έτσι τα μεγαλύτερα εγγόνια του, ο Στέλιος και ο Γρηγόρης αποφάσισαν να κάνουν το όνειρό του πραγματικότητα. Αφού έψαξαν μέσω της πρεσβείας και βεβαιώθηκαν πως ο Μουσταφά ζει, επισκέφτηκαν τον προπάππο μου το Μιχάλη. Τον βρήκαν στην αυλή να πίνει το καφεδάκι του. Παππού, του είπε ο Γρηγόρης όλο ενθουσιασμό, ετοιμάσου για το μεγάλο

ταξίδι. Αυτός τα έχασε. Τι ηες παιδάκι μου! Δεν ξέρω τι σου είπε ο γιατρός, δεν είναι ακόμα η ώρα μου. Δεν πάω πουθενά! Ετοιμάσου για το ταξίδι που πάντα ονειρευόσουν παππού, του εξήγησε ο εγγονός του. Άφησες τις αναμνήσεις σου μισές, ήρθε η ώρα να τις συμπληρώσεις. Η αντίδρασή του, σαν αυτήν του μικρού παιδιού που του έταξαν οι γονείς του να το πάνε στην παιδική χαρά, να του πάρουν παγωτό, μαλλί της γριάς, μπαλόνια. Όλες οι συγκινήσεις μαζί.

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε. Πήγανε στο ξενοδοχείο, ξεκουράστηκαν για λίγο. Ο προπάππος μου δεν είχε άλλη υπομονή. Ήθελε να δει το φίλο του. Σαν να μην είχε περάσει ο χρόνος, σαν να συνέχιζε τη ζωή του από εκεί που την άφησε εκείνη την ημέρα στο λιμάνι. Μπήκαν σε ένα ταξί. Κοίταζε αχόρταγος έξω προσπαθώντας να αναγνωρίσει κάτι από τα παλιά.

Φτάσανε. Μόλις ο προπάππος μου κατέβηκε από το ταξί, έβαλε τα κλάματα. Αναγνώρισε αμέσως το πατρικό του σπίτι και αυτό του Μουσταφά. Άρχισε να φωνάζει τους γονείς του και την ξαδέρφη του. Περίμενε πως θα άνοιγε η πόρτα του σπιτιού και θα τους ξανάβλεπε εκεί σαν να μην είχε αλλιάξει τίποτα. Έπειτα φώναξε το φίλο του. Μουσταφά, Μουσταφά, αδελφέ μου. Ο Μουσταφά τον άκουσε. Βγήκε έξω λέγοντάς του: "Σιγά βρε Μιχάλη, ξεσήκωσε τη γειτονιά". Ο χρόνος είχε γυρίσει πίσω για τους δύο φίλους. Σαν να είχαν συναντηθεί για την καθημερινή τους βόλτα.

Οι σκηνές που ακολούθησαν δεν περιγράφονται ... Αγκαλιασμένοι, έκλαιγαν με λυγμούς, κοιτάζονταν στα μάτια. Δεν το πίστευαν. Στις λίγες μέρες που έμειναν, ήταν συνέχεια μαζί. Γύρισαν όλη την πόλη. Κουβέντιαζαν ατελείωτες ώρες, είπαν για τα χρόνια που πέρασαν και γι' αυτά που θα 'ρχονταν, είπαν αλήθειες που πονούσαν αλλιά και ανακούφιζαν. Δεν έδωσαν υποσχέσεις. Δεν υπήρχε λόγος άλληλωσε. Επικοινωνούσαν μεταξύ τους με έναν δικό τους, αδελφικό κώδικα. Κώδικα αδερφικής φιλίας και τιμής.

Ο προπάππος μου επέστρεψε πίσω ευτυχισμένος, γεμάτος. Το βιβλίο των αναμνήσεών του είχε συμπληρωθεί πλέον. Είχε ζήσει όλα όσα ήθελε να θυμάται. Αλλιά κι εμείς, με το παράδειγμά του μάθαμε πως η φιλία δεν γνωρίζει σύνορα, εθνικότητα, θρησκεία, κοινωνική τάξη, χρώμα. Ο φίλος δεν είναι μόνο ένα πρόσωπο, είναι αξίες, συναισθήματα, είναι μνήμες, ήχοι, μυρωδιές και πάνω απ' όλα αγάπη.

Μετά από λίγα χρόνια ο προπάππος ο Μιχάλης έφυγε για το τελευταίο του μεγάλο ταξίδι. Ο Μουσταφά τον περίμενε ήδη εκεί. Είχε φύγει ένα χρόνο πριν.

Σίγουρα είναι μαζί και ασφαλώς αυτή η φιλία θα είναι παντοτινή.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ “σχεδία”

Πριν λίγες μέρες έπεσε στα χέρια μου εντελώς τυχαία ένα διαφορετικό έντυπο, το περιοδικό δρόμου “σχεδία”. Ήταν μια ευχάριστη έκπληξη που με γέμισε αισιοδοξία, καθώς η “σχεδία” πωλείται αποκλειστικά στο δρόμο από διαπιστευμένους πωλητές οι οποίοι είναι άστεγοι ή άνεργοι ή άνθρωποι κάτω από το όριο της φτώχειας. Από την τιμή πώλησης του περιοδικού (3 ευρώ) το 50% αποτελεί απ’ ευθείας έσοδο για τον πωλητή. Όλοι οι πωλητές πριν αναλάβουν κάποιο σημείο πώλησης, έχουν παρακολουθήσει σεμινάρια, έχουν ενημερωθεί και υπογράψει έναν κώδικα συμπεριφοράς, ενώ τις ώρες που πωλούν το περιοδικό ξεχωρίζουν από το βαθύ κόκκινο γιλέκο που φορούν.

Η θεματολογία του διακρινόταν για την ποικιλία, την ποιότητα, τη σοβαρότητα αλλά και το χιούμορ. Ένα επιτελείο εικαστικών, εκπαιδευτικών, γιατρών και συγγραφέων κήλυπταν με άριστο τρόπο θέματα που αγγίζουν την καθημερινότητα όλων μας. Αυτό όμως που θεώρησα πιά σημαντικό απ’ όλα, είναι το γεγονός ότι με αυτόν τον τρόπο δίνεται η δυνατότητα στους ανθρώπους που βρίσκονται σε απόγνωση, επειδή έχασαν τα πάντα, να παλαίσουν οι ίδιοι για την επιβίωσή τους και να μην αρκούνται σε ελεημοσύνες, δεχόμενοι μοιρολατρικά το πρόβλημά τους.

Είναι μια προσπάθεια ΑΞΙΟΠΡΟΣΕΚΤΗ και ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ.

ΦΥΣΗ

Όλοι όσοι έχουν επισκεφθεί τη Βόρεια Εύβοια συμφωνούν ότι είναι μια περιοχή προικισμένη από τη φύση. Δάση απέραντα απλώνονται, καταρράκτες και ήρεμα ποταμάκια συναντά ο πεζοπόρος στο διάβα του, μεγάλη ποικιλία χαμηλής βλάστησης και βοτάνων, μεγάλες παραλίες με πεντακάθαρους θάλασσες όπου το κύμα συναντά το πεύκο.

Αυτή η προίκα όμως που μας έχει δοθεί απλόχερα από τη φύση, χρειάζεται τη φροντίδα και την προστασία όλων μας. Είναι κρίμα, ο επισκέπτης θέλοντας να απολαύσει αυτή τη μαγεία, να έρχεται αντιμέτωπος με σκουπίδια και μπάζα κάθε είδους αφημένα στο δάσος και στις παραλίες.

Σ' αυτό το θέμα πρέπει να δείξουμε μεγαλύτερη ευαισθησία, πολίτες και φορείς. Έτσι μετριέται ο πολιτισμός μας.

Το χειμώνα παρατηρείται επίσης το θλιβερό φαινόμενο της ανεξέλεκτης κοπής δέντρων για να χρησιμοποιηθούν σαν καυσόξυλα, φαινόμενο που τώρα με την οικονομική κρίση, όλο και μεγαλώνει. Δεν συνειδητοποιούμε ότι αυτή η φύση είναι ο πλούτος μας και πρέπει να την προστατεύουμε σαν κόρη οφθαλμού, γιατί είναι η ζωή μας, η καθημερινότητά μας, αλλά και εκεί βασίζεται η ανάπτυξη του τόπου μας.

Πώς θέλουμε να έχουμε τουρισμό όταν καταστρέφουμε απερίσκεπτα αυτό το θαυμάσιο περιβάλλον βλέποντας μόνο το πρόσκαιρο και ατομικό "συμφέρον";

ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ λοιπόν και **ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΗ** απ' όλους μας.

Η ζωή και το έργο του Γ. Δροσίνη

Ο πύργος του Δροσίνη στις Γούβες

Ένα εσωτερικό δωμάτιο

Ένας ποιητής που έχει συνδέσει το όνομά του με τη Β. Εύβοια και ειδικότερα με τις Γούβες, είναι ο Γ. Δροσίνης. Γεννήθηκε το 1859 στην Αθήνα και πέθανε το 1951 σε ηλικία 92 ετών. Αφιερώνοντας τη ζωή του στην ποίηση και την πεζογραφία, άφησε πίσω του, μετά το θάνατό του, ένα μεγάλο ποιητικό και πεζό έργο. Οι «Αγροτικά Επιστολαί» του Δροσίνη, παρουσιάζουν τα ήθη και τα έθιμα της περιοχής μας, αληθιά και τη ζωή των χωρικών. Δύο χαρακτηριστικά δείγματα της ποίησής του είναι το “Της ελιάς ο ίσκιος” και το “Τι θέλω”.

ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ Ο ΙΣΚΙΟΣ

Σε κάμα ή σε βροχή καλοδεχάμενοι
θάνατι για μας των δέντρων όλων οι ίσκιοι.
μα στις ελιάς τον ίσκιο κάτι ξέχωρο
και το κορμί μας κ’ η ψυχή θα βρίσκη.

Σαν της φτελιάς δε θάνατι μεγαλόπρεπος,
σαν της ηεύκας ανάληφρος δε θάνατι,
σε κούφιο πλάτανο δε θα φωλιάζωμε
κ’ ευωδιές πεύκων δε θα μας μεθάνε.

Απ’ την φριχτή τη νύχτα, που ξαγρύπνησες
στον πόνο του Θεανθρώπου, η θωριά σου
χλώμιανε, ελιά, και το κορμί σου ασκήτεψε

τυλιγμένο στις δίπλες ενός ράσου.

Κι’ απ’ τη μέρα, που ταπεινά προσκύνησες
στο στερνό της διάβα τη θεία Γεννήτρα,
στους αιώνας των αιώνων απόμεινες
με τους κλώνους γερμένους –
προσκυνήτρα.

Στην τόση πίστη σου άξια χάρη δόθηκε:
μεσ’ στο βαθύ της αμαρτίας σκοτάδι
του λυτρωμού το μόνο φως παρήγορο
ας καίη, ελιά, με το δικό σου λάδι.

ΤΙ ΘΕΛΩ

Δεν θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα
σε ξεν' αναστηλώματα δεμένο
ας είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο
μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω

Δεν θέλω του γιαλού το λαμπροφέγγισμα
που δείχνειτ' άστρο στου ήλιου τη χάρη
θέλω να δίνω φως από τη φλόγα μου
κι ασ είμαι ένα ταπεινό λυχνάρι.

Ποιός δεν γνωρίζει το δέντρο, με τα χρυσοπράσινα φύλλα και τον πολύτιμο καρπό που δίνει το λάδι; Σε αυτό το ποίημα ο Γ. Δροσίνης μας περιγράφει τον ίσκιο της ελιάς που παρόλο που δεν είναι τόσο δροσερός και μεγαλόπρεπος όσο των άλλων δέντρων, δεν μπορεί να τον φτάσει κανένας. Η ελιά έχει μείνει χαρακτηριστικό δέντρο ανά τους αιώνες, καθώς και ο ίδιος ο Χριστός προσευχήθηκε κάτω από αυτήν.

Στο «Τι Θέλω» ο ποιητής με αλληγορικό τρόπο αναφέρεται σε αξίες που πρέπει να έχουμε όλοι στη ζωή μας: σεβασμό, τιμιότητα, δικαιοσύνη. Καλό είναι να στηριζόμαστε πιο πολύ στον εαυτό μας αλητά και σε ανθρώπους που μπορούμε να εμπιστευτούμε χωρίς όμως να τους χρησιμοποιούμε ως μέσο για να ανεβαίνουμε. Συνεπώς, αν κάνουμε ό,τι λήξει το ποίημα, ο κόσμος μας θα γίνει καλύτερος και δικαιότερος

Μαρία Χριστίνα Βίλη Α1
Αρετή Γκανόγιαννη Α1
Μαίρη Δουκουμπούλου Α1

Μια νύχτα στο Παλέρμο

Ήταν μια συνηθισμένη νύχτα στο όμορφο Παλέρμο της Νότιας Ιταλίας. Η οικογένεια Ανιέλλι ήταν στο μικρό σπιτικό της στην οδό Φελλίνι 56, σε μια συνοικία γεμάτη δέντρα. Ο πατέρας Ανιέλλι, διάβαζε την εφημερίδα του ξένοιαστος κοντά στο τζάκι. Την επόμενη μέρα δεν θα πήγαινε στη δουλειά του, ήταν αργία. Η κ. Ανιέλλι μαγείρευε, αφού την επόμενη μέρα είχε την καθιερωμένη εβδομαδιαία επίσκεψη στους ηλικιωμένους γονείς της, που υπεραγαπούσε. Βρισκόταν τώρα στην κουζίνα. Άκουγε μουσική από ένα παλιό ραδιόφωνο και ταυτόχρονα περίμενε να γίνει το φαγητό.

Οι δύο γονείς είχαν βάλει από νωρίς τα δύο μικρά παιδιά για ύπνο, καθώς η σημερινή μέρα ήταν πολύ κουραστική και γεμάτη ένταση γι' αυτά, γιατί συμμετείχαν στο θεατρικό έργο του σχολείου τους που γίνεται μια φορά το χρόνο.

Η ώρα περνούσε...

“Γυναίκα, πάω για ύπνο”, ειδοποίησε νυσταγμένος ο κ. Ανιέλλι. “Εντάξει, κι εγώ τελειώνω σε λίγο” απάντησε η σύζυγός του. Σε λίγη ώρα είχαν όλοι κοιμηθεί .

Στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, ένας παράξενος ήχος ακούστηκε έξω απ' το σπίτι τους και ξύπνησε τον κ. Ανιέλλι. Φάνηκε πως ήταν ο ήχος της αυλήπορτας του σπιτιού τους ή ένας θόρυβος που προερχόταν από το απέναντι σπίτι. Κοιτάζει αμέσως έξω απ' το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς τους. Παρατηρεί ότι η αυλήπορτά τους ήταν κλειστή. Στο μεταξύ, ο παράξενος ήχος είχε μόλις σταματήσει. Έτσι καθισχυασμένος, ξαναγύρισε για ύπνο. Ήταν όμως υπερβολικά νευρικός για να μπορέσει να κοιμηθεί.

Μετά από τρία τέταρτα περίπου, τον πήρε πάλι ο ύπνος. Τρεις η ώρα τα ξημερώματα ακούστηκε και πάλι ο ίδιος ήχος, πιο δυνατός αυτή τη φορά. Τώρα ξύπνησαν και οι δυό τους. “Τι στο καλό είναι αυτός ο θόρυβος;” ρώτησε η κ. Ανιέλλι. “Δεν ξέρω” της απαντάει ο σύζυγός της, “αλλά φαίνεται να προέρχεται από το απέναντι σπίτι” παρατηρεί η γυναίκα του.

Η οικογένεια Ανιέλλι γνώριζε ότι οι ιδιοκτήτες της απέναντι κατοικίας και γείτονές τους, η οικογένεια Φακέττι, έληθιπαν πολύ καιρό για δου-

ήιείς στο εξωτερικό. Οι Ανιέλληι αποφάσισαν, χωρίς δεύτερη σκέψη, να πάνε στο απέναντι σπίτι να δούν τι συμβαίνει.

Έτσι, ντύθηκαν πρόχειρα και βγήκαν. Έκλεισαν προσεκτικά και χωρίς θόρυβο την αυλήοορτα. Διέσχισαν το δρόμο και βρέθηκαν μπροστά από το σπίτι των Φακέτι. Κάθισαν για λίγο έξω από τη μεγάλη αυλή και πρόσεξαν μέσα από ένα μικρό παράθυρο, ένα φώς που άναβε άψυχα κι έσβηνε μετά από λίγο. Ξανακούστηκε και ο μυστηριώδης ήχος που τους είχε ξυπνήσει. "Λες να είναι φαντάσματα; ρωτάει τον άντρα της η κ. Ανιέλληι φανερά τα-ραγμένη. "Δεν μπορεί, κάτι άηλο θα είναι. Με τρώει η περιέργεια να δω". "Εγώ, τελικά, άηηλαξα γνώμη, θέλω να γυρίσουμε στο σπίτι μας" ήέει μι-σοαποφασισμένη η γυναίκα του.

Ο κ. Ανιέλληι, όμως, την έπεισε χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια είναι αλήθεια, να μπουν στο σπίτι των Φακέτι.

Βρήκαν την πόρτα μισάνοικτη. Έτσι σιγά-σιγά και με πολύ προσοχή μπήκαν μέσα στο σκοτεινό σπίτι των γειτόνων τους. Το φώς μαζί με τον περιέργο ήχο που τους ήταν πια γνώριμος, έσκιζε το σκοτάδι και τους φόβιζε ακόμα περισσότερο. Παρόηα αυτά κάτι τους κράταγε ακόμα μέσα στο σπίτι. Μάηηλον ήταν η περιέργεία τους να φτάσουν στη ήύση του μυστηρίου, που δεν τους άφηνε να φύγουν.

Προχώρησαν ώσπου βρέθηκαν μπροστά σε μια μεγάλη σκάηα, που οδηγούσε στο πάνω μέρος του σπιτιού, απ' όπου προερχόταν το λιγοστό φως και ο θόρυβος.

Μόηις ανέβηκαν το πρώτο σκαήι ο φόβος τους μεγάληωσε. Το ίδιο και η περιέργεία τους.

Ο κ. Ανιέλληι αν και φαινομενικά ψύχραιμος, κούναγε νευρικά τα δάκτυηα του δεξιού χεριού του. Δεν ήξεραν τι θα συναντούσαν. Η κ. Ανιέλληι δάγκωνε τα χείηη της, ήέγοντας από μέσα της ότι πρέπει να μείνει αποηύτως ψύχραιμη και να μην εκδηλώσει το φόβο που αισθανόταν.

Μ' αυτά και μ' αυτά όμως, ανέβηκαν αθόρυβα και προσεκτικά μέχρι το τελευταίο σκαηιοπάτι της σκάηιας. Το φώς γινόταν όηο και πιο έντονο και ο ήχος οηοένα και πιο δυνατός. Από το μεγάλο κρεβάτι στη γωνία του δω-ματίου, τα δύο κομοδίνα και τον καθρέφτη, οι Ανιέλληι κατάηηαβαν ότι ηιέον βρίσκονταν στο υπνοδωμάτιο του σπιτιού. Στάηηκαν για λίγο και κοίταξαν

το γύρω χώρο. Είδαν ένα μικρό άνοιγμα στο ξύλινο ταβάνι και μία σκάλα που το διαπερνούσε. Το περίεργο φως και ο ήχος, μάλιστα προέρχονταν από εκεί πάνω, σκέφτηκαν.

“Πάμε να φύγουμε” ψιθυρίζει η κ. Ανιέλλι. “Θυμήσου ότι έχουμε και παιδιά. Αν πάθουμε κάτι, τι γίνεται;”. “Κάνε ψυχία” λέει ο κ. Ανιέλλι στη γυναίκα του “Δεν θα πάθουμε τίποτα. Είμαστε πολύ κοντά στη λύση του μυστηρίου. Δεν θα τα παρατήσουμε τώρα”.

Έτσι έφτασαν μέχρι το άνοιγμα. Είδαν ότι χωρούσε έναν άνθρωπο τη φορά. Γι’ αυτό αποφάσισαν να μπει πρώτος ο κ. Ανιέλλι και η κ. Ανιέλλι να τον ακολουθήσει. Αφού πέρασαν προσεκτικά το άνοιγμα, κρύφτηκαν πίσω από δύο μεγάλες κούτες. Τώρα φοβούνταν πιο πολύ. Άκουσαν δύο αντρικές, βαριές φωνές στο βάθος του δωματίου. Κρύος ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό τους και έσταζε στο ξύλινο πάτωμα. Παρόλα αυτά, με το λιγοστό φως, που ήταν φανερό πως προερχόταν από αυτούς, μπορούσαν εύκολα να καταλάβουν ότι το δωμάτιο που τους περιτριγύριζε ήταν η σοφίτα των Φακέτι. Ήταν ένας στενός χώρος γεμάτος σκονισμένες κούτες, παλιές βιβλιοθήκες και καναπέδες με προστατευτικό κάλυμμα.

Ο κ. Ανιέλλι παρατήρησε προσεκτικά τους δύο ανθρώπους. Ήταν ψηλοί, μαυροφορεμένοι και ένα σκούρο μπλε μαντίλι έκρυβε το πρόσωπό τους. Ο ένας από τους δύο κρατούσε ένα φακό, φωτίζοντας στον δεύτερο, ο οποίος κρατούσε ένα παράξενο μηχάνημα που έβγαζε τον γνώριμο στα αυτιά των Ανιέλλι ήχο και τρυπούσε ένα μέρος του ξύλινου τοίχου. Οι Ανιέλλι περίμεναν με πολύ ανυπομονησία ώσπου ο άνθρωπος με το παράξενο μηχάνημα φάνηκε να τελειώσει.

“Εδώ δεν θα τα βρει η αστυνομία. Θα βάλουμε μπροστά τη βιβλιοθήκη και θα φύγουμε. Όταν ηρεμήσουν τα πράγματα θα έρθουμε να τα πάρουμε”, λέει ο ένας. “Έγινε” του απαντάει ο άλλος. “Είναι ληστές” ψιθυρίζει έκπληκτος και ταραγμένος ο κ. Ανιέλλι στη γυναίκα του.

“Πάμε να καλέσουμε την αστυνομία”. Η κ. Ανιέλλι και αυτή πολύ ταραγμένη και έντρομη απαντάει με ένα καταφατικό νεύμα.

Έτσι την ώρα που οι ληστές μετακινούσαν τη βιβλιοθήκη, ο κ. και η κ. Ανιέλλι βρήκαν την ευκαιρία να φύγουν. Κατέβηκαν αθόρυβα τη σκάλα της σοφίτας, διέσχισαν το υπνοδωμάτιο, κατέβηκαν την κεντρική σκάλα του

σπιτιού και έτρεξαν προς το σπίτι τους. Ο ένας όμως από τους ληστές τους αντιλήφθηκε την τελευταία στιγμή και μαζί με τον άλλο έτρεξαν πίσω τους. Οι Ανιέλλι πρόλαβαν να κλειδωθούν, ειδοποιώντας αμέσως την αστυνομία.

Με την τόση φασαρία που δημιουργήθηκε ξύπνησαν τα δυο παιδιά χωρίς να καταλαβαίνουν τι γίνεται. Ο κ. Ανιέλλι και η γυναίκα του πήραν τα παιδιά και πολύ γρήγορα ανέβηκαν στη σοφίτα κλειδώνοντας την πόρτα πίσω τους. Οι ληστές έχοντας ήδη φτάσει στο σπίτι, παραβίασαν την εξώπορτά τους με μια πιστολιά και βρέθηκαν πολύ γρήγορα μέσα στο σπίτι των Ανιέλλι, ψάχνοντάς τους. Για καλή τους τύχη, η αστυνομία κατέφθασε σε χρόνο μηδέν και περικύκλωσε το σπίτι. Με γρήγορες κινήσεις πέντε αστυνομικοί μπήκαν μέσα. Εγινε ανταλλαγή πυροβολισμών και οι ληστές παραδόθηκαν αφού κατάλαβαν ότι δεν είχαν καμιά ελπίδα να ξεφύγουν. Τους πέρασαν χειροπέδες και τους έσυραν έξω από το σπίτι. Οδηγήθηκαν στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής όπου τους απαγγέλλθηκαν κατηγορίες για

ληστεία, παραβίαση ιδιωτικού χώρου και έκθεση αθώων πολιτών σε κίνδυνο. Οι Ανιέλλι αποκάλυψαν στην αστυνομία πού ήταν κρυμμένα τα χρήματα και δέχτηκαν συγχαρητήρια και ένα χρηματικό ποσό από το κράτος για την πολύτιμη βοήθειά τους.

Αφού ηρέμησαν τα πράγματα, όλη η οικογένεια ένωθε τώρα μεγάλη χαρά που σώθηκε. Ωστόσο από την τόση ένταση της νύχτας δεν μπορούσαν να κλεί-

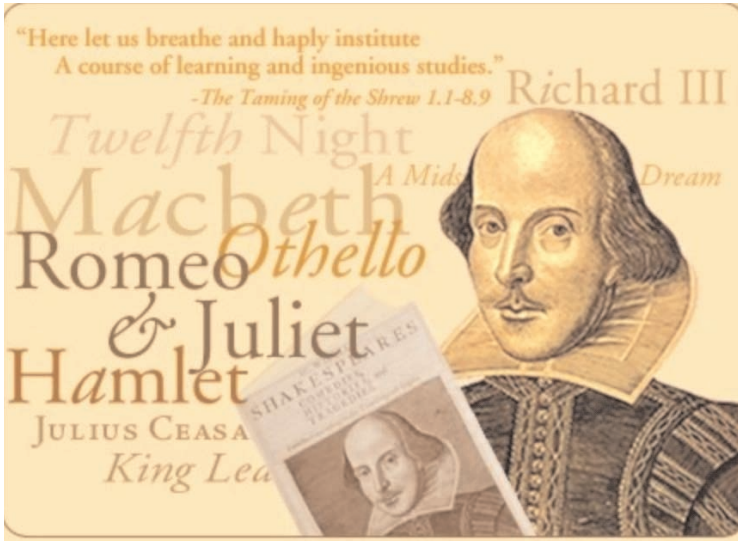
σουν μάτι, εκτός από τα παιδιά που κατάκοπα πήγαν για ύπνο.

Ύστερα από ένα μήνα, ο κ. Ανιέλλι παίρνοντας την καινούρια εφημερίδα απ' το γραμματοκιβώτιό του πρόσεξε το πρωτοσέλιδο, το οποίο ανέφερε για μία απόδραση δύο ληστών από τις φυλακές του Παλιέρμο!

Ταραξίδης Στάθης Γ4

Ουίλιαμ Σαίξπηρ

Ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ ήταν Άγγλος ποιητής και θεατρικός συγγραφέας. Θεωρείται ως ο σημαντικότερος συγγραφέας που έγραψε στην αγγλική

γλώσσα και ένας από τους σημαντικότερους δραματουργούς παγκοσμίως. Συχνά αποκαλείται εθνικός ποιητής της Αγγλίας. Τα σωζόμενα έργα του, αποτελούνται από περίπου 38 θεατρικά έργα, 154 σονέτα, δύο μεγάλα αφηγηματικά ποιήματα και πολλά άλλα. Τα έργα του έχουν με-

ταφραστεί στις περισσότερες γλώσσες του κόσμου. Ο Σαίξπηρ κατάφερε να χειριστεί με απόλυτη δεξιοτεχνία τόσο την κωμωδία όσο και το δράμα και την τραγωδία. Τα έργα του διαπνέονται από μία βαθιά κατανόηση της ανθρώπινης φύσης και παραμένουν επίκαιρα. Η επίδρασή του, ειδικότερα στην αγγλική λογοτεχνία, θεωρείται τεράστια.

Ο Σαίξπηρ γεννήθηκε το 1564. Το 1592 γίνεται μέλος της θεατρικής σκηνής του Λονδίνου. Στα 28 του χρόνια ήταν ένας φτασμένος ηθοποιός και ως τα 52 του, που πέθανε, ήταν πάντα δημοφιλής και περιζήτητος. Μετά το 1606 έγραψε λίγα έργα. Πέθανε στις 3 Μαΐου του 1616.

Τα πρώτα έργα του Σαίξπηρ είναι ο "Ριχάρδος Γ'" και τα τρία μέρη του "Ερρίκου ΣΤ'", που γράφτηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1590. Ο "Τίτος Ανδρόνικος", η "Κωμωδία των Παρεξηγήσεων", το "Ημέρωμα της Στρίγγιλης" και οι "Δύο Άρχοντες από τη Βερόνα" ανήκουν επίσης στην πρώτη περίοδο του Σαίξπηρ. Το "Όνειρο Θερινής Νυκτός" είναι ένα πνευματώδες μείγμα ρομαντισμού, μαγείας και κωμικών σκηνών. Η επόμενη κωμωδία του είναι ο εξίσου ρομαντικός "Εμπορος της Βενετίας". Τα έξυπνα λογοπαίγνια του "Πολύ κακό για το τίποτα", το μαγευτικό περιβάλλον του "Όπως Αγαπάτε" και το ζωντανό γλέντι της "Δωδεκάτης Νύχτας" ολοκληρώνουν τη σειρά των μεγάλων κωμωδιών του. Μετά τον ηυρικό "Ριχάρδο Β'", εισήγαγε την κωμωδία πρόζας στα έργα "Ερρίκος Δ'" και "Ερρίκος Ε'", περί

τα τέλη της δεκαετίας του 1590. Η περίοδος αυτή αρχίζει και τελειώνει με δύο τραγωδίες: το "Ρωμαίος και Ιουλιέτα", το διάσημο ρομαντικό δράμα για την εφηβεία, την αγάπη και το θάνατο και τον "Ιούλιο Καίσαρα" που εισήγαγε ένα νέο είδος δράματος. Στις αρχές του 17ου αιώνα, έγραψε τις κωμωδίες "Με το Ίδιο Μέτρο", "Τρωίλος και Χρυσίδα" και "Τέλος Καλό Όλα Καλά". Ο Άμλετ, ο ήρωας της διάσημης ομώνυμης τραγωδίας του Σαίξπηρ, έχει συζητηθεί περισσότερο από κάθε άλλον σαιξπηρικό χαρακτήρα. Επίσης αυτή τη δεκαετία έγραψε τον "Οθέλλο", το "Βασιλιά Ληρ" και τον "Μάκβεθ", τη μικρότερη τραγωδία του. Οι τελευταίες μεγάλες τραγωδίες του Σαίξπηρ, "Αντώνιος και Κλεοπάτρα" και "Κοριοθιανός", περιέχουν μερικά από τα καλύτερα ποιήματά του. Στην τελευταία του περίοδο, στράφηκε στο ρομαντισμό και έγραψε τρία ακόμη έργα: "Κυμβελίνος", "Το Χειμωνιάτικο Παραμύθι" και "Η Τρικυμία" και κατόπιν συνεργασίας τον "Περικλή". Επίσης συνεργάστηκε με άλλον δραματουργό σε δύο επιπλέον έργα: τον "Ερρίκο Η΄" και το "Οι Δύο Συγγενείς Άρχοντες".

Χαρακτηριστικό δείγμα γραφής του είναι ο παρακάτω θεατρικός μονόλογος από το "As you like it", (σε λογοτεχνική μετάφραση Β. Ρώτα):

AS YOU LIKE IT

*All the world's a stage,
And all the men and women merely players:
They have their exits and their entrances;
And one man in his time plays many parts,
His acts being seven ages. At first the infant,
Mewling and puking in the nurse's arms.
And then the whining school-boy, with his satchel,
And shining morning face, creeping like snail
Unwillingly to school. And then the lover,
Sighing like furnace, with a woful ballad
Made to his mistress' eyebrow. Then a soldier,
Full of strange oaths, and bearded like the pard,
Jealous in honour, sudden and quick in quarrel,
Seeking the bubble reputation
Even in the cannon's mouth. And then the justice,
In fair round belly with good capon lin'd,
With eyes severe, and beard of formal cut,
Full of wise saws and modern instances;
And so he plays his part. The sixth age shifts
Into the lean and slipper'd pantaloon
With spectacles on nose and pouch on side,
His youthful hose well sav'd a world too wide
For his shrunk shank; and his big manly voice,
Turning again toward childish treble, pipes
And whistles in his sound. Last scene of all,
That ends his strange eventful history,
Is second childishness and mere oblivion
Sans teeth, sans taste, sans everything.*

«ΟΤΙΩΣ ΑΓΑΠΑΤΕ».

Όλος ο κόσμος είναι μια σκηνή
θεάτρου, και εμείς όλοι απλά μέλη ενός θιάσου που
μπαينوβαίνουν στη σκηνή και κάθε άνθρωπος στη ζωή
του παίζει ρόλους επτά, τις επτά ηλικίες. Στην αρχή το
νήπιο, που μυζοκλαίει στα χέρια της νταντάς του.
Ύστερα το σχοληραούδι, με τη σάκα του και το αστραφτερό
πρωινό του μούτρο γκρινιάζοντας, σέρνεται σαν
σαλιγκάρι ανόρεχτα για το σχολειό. Μετά, ο εραστής που
ξεφυσά σαν καμίνι, φτιάχνοντας διακρύβρεχτες μπαλάντες
για το φρύδι της καλής του. Κατόπιν ο στρατιώτης,
όλο περιέργες βλαστήμιες και γέμι σαν του
πάνθηρα, ψωροφιλότιμος, έτοιμος για καυγά ψάχνει για την
πρόσκαιρη δόξα ακόμα και στου κανονιού τη μπούκα.
Κι ύστερα ο δικαστής, με οδοστρόγγυλη
κοιλιά θρεμμένη με τ' ακριβότερα κοτόπουλα, με
μάτια βλοσυρά και περιποιημένη γενειάδα,
γεμάτος σοφά γνωμικά και περιστατικά, παίζει το ρόλο
του κι αυτός. Στην έκτη ηλικία γίνεται ο παντουφλάτος
γεροπανταθιανός, με τα γυαλιά στη μύτη και το πουγκί στο
πλάι, η βράκα του η νεανική καινούργια ακόμα, πέφτει
γύρω από τα ζαρωμένα του κανιά. Κι η αντροφωνάρα του
που ξαναγίνεται παιδιάστικη, ψιλή, στριγγιλίζει και
σφυριζίζει όταν μιλά. Τελευταία σκηνή απ' όλες,
που κλείνει τούτη την αλλόκοτη, πολυκύμαντη
ιστορία, είναι το ξαναμώραμα κι η παντελής
αφάνεια, χωρίς δόντια, χωρίς μάτια, χωρίς γεύση,
χωρίς τίποτα.

Παπαδιώτη Μαρία Β3

Τέχνη... (ποίημα)

Η τέχνη είναι κάτι κρυφό,
Κάτι διαφορετικό, κάτι πολύ φανταστικό,
Είναι η ζωή σε παστέλ και σε καμβάδες,
Σε καλλιτεχνικά πινέλα και χρωματιστούς κουβάδες.
Πικάσο, Ρενουάρ, Νταβίντσι και Ντεγκά,
Όλοι τους μας άφησαν με στόματα ανοιχτά,
Πορτραίτα, τοπία και ταξιδεμένα πλοία,
Κάθε πινελιά έκρυβε καλά κρυμμένα μυστικά.
Ζωγραφική, αρχιτεκτονική, και γλυπτική μαζί,
Μουσική, κεραμική και οι πέντε εξάισιες με νόημα πολύ,
Δεν θέλουν σκέψη αρκετή, μόνο θέληση για μια καινούργια αρχή,
Καθένας μας μπορεί να ανακαλύψει την δικιά του τεχνική...

**«Η τέχνη σε προσκαλεί να πλησιάσεις...
Είναι στο χέρι σου πώς θα την πλάσεις...»**

Μαργαρίτα Μπουλαλή Α2

Περνηφάνια και Προκατάληψη (Pride and Prejudice)

Το μυθιστόρημα, “Περνηφάνια και Προκατάληψη” αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα κείμενα της αγγλικής λογοτεχνίας. Με μεγάλη παρατηρητικότητα και ακρίβεια στην περιγραφή η συγγραφέας, Τζέιν Όστιν, συνθέτει την εικόνα μιας κοινωνίας, εκείνης των μεσαίων γαιοκτημόνων στα τέλη του 18ου αιώνα και αρχές 19ου κατά την περίοδο της Αντιβασιλείας.

Διεισδύει μέσα στην ανδροκρατούμενη κοινωνία της εποχής σκιαγραφώντας εύστοχα τη θέση της γυναίκας, η οποία παρουσιάζεται ως ένα άβουλο πλάσμα, γεμάτο αδυναμίες, ανίκανο να έχει ορθή κρίση, να κάνει σωστές επιλογές και να κατευθύνει τη ζωή του εκεί που επιθυμεί.

Η γυναίκα αντιμετωπίζεται ως ένα κατώτερο πλάσμα, περιορισμένο σε συγκεκριμένα κοινωνικά πλαίσια και προορισμένο για το ρόλο της συζύγου και της μητέρας, με την προίκα και την κοινωνική της θέση να παίζει καθοριστικό ρόλο για την επιλογή της από τον μέλλοντα σύζυγό της. Από την άποψη αυτή αποτελεί ένα μυθιστόρημα καθάρως φεμινιστικό και η ηρωίδα του,

η Ελίζαμπεθ Μπένετ, αποτελεί τον πρόδρομο της σύγχρονης χειραφετημένης γυναίκας.

Η Ελίζαμπεθ είναι ένας δυναμικός χαρακτήρας που δεν ξέρει να συμβιβάζεται αηλιά εναντιώνεται στις επικρατούσες για τη γυναίκα αντιλήψεις και αρχές. Πνεύμα ανήσυχο, εξεγείρεται με σκοπό ν’ απαηλλαγεί από τις προκαταλήψεις, αντιστέκεται στις υποδείξεις του κοινωνικού περίγυρού της, βρίσκεται διαρκώς σε αμφισβήτηση και τελικά κατορθώνει να διεκδικήσει αυτό που θέλει και να επιτύχει ισάξια θέση με τους άνδρες της εποχής.

Τζωρτζίνα Λάμπρου Γ΄2

Τι είναι η Τέχνη;

Ο Βλαντιμίρ Σολζοούκιν όρισε την τέχνη ως εξής:

Εάν η επιστήμη είναι η μνήμη του νου, η τέχνη είναι η μνήμη των αισθημάτων.

Για να το πούμε πιο απλά: Ο τσομπάνος κάθεται και σκαλίζει τη γκλίτσα του, όχι για να την κάνει σταθερότερη, αλλά ομορφότερη. Τούτο το 'περιττό' που προστίθεται στο αναγκαίο είναι η τέχνη. Όλοι, ακόμα και οι πρωτόγονοι θα ήθελαν τα πράγματα που χρησιμοποιούν, εκτός από χρήσιμα, να είναι και όμορφα, 'εύμορφα' στα αρχαία ελληνικά, δηλαδή που έχουν καλή μορφή,- Βασίλης Ραφανλίδης.

Αυτό το χαρακτηριστικό της τέχνης είναι που την κάνει τόσο ιδιαίτερη και ξεχωριστή!

Ποιος είναι καλλιτέχνης;

' Ο άνθρωπος που δουλεύει με τα χέρια είναι εργάτης, με τα χέρια και το μυαλό τεχνίτης, με τα χέρια, το μυαλό και την καρδιά, καλλιτέχνης. Ο καλλιτέχνης δεν είναι ένα ιδιαίτερο είδος ανθρώπου, αντίθετα, κάθε άνθρωπος μπορεί να είναι ένα ιδιαίτερο είδος καλλιτέχνη'.

*Πιερ Ογκύστ Ρενουάρ - από τους σημαντικότερους ιμπρεσιονιστές ζωγράφους.
Χαρακτηρίστηκε ως 'ο ζωγράφος της χαράς'.- 1876, Χορός στο Μουλιέν ντε λα Γκαλιέ.*

Είναι εύκολη η δουλειά του καλλιτέχνη;

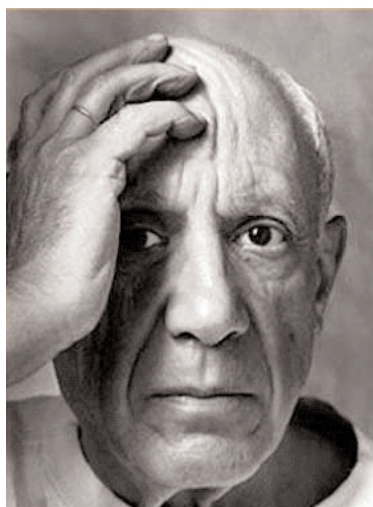
Κάποιος ζωγράφος είπε ότι η ζωγραφική είναι πολύ εύκολη όταν δεν ξέρεις να ζωγραφίζεις και πολύ δύσκολη όταν ξέρεις! Η τέχνη απαιτεί αφοσίωση, επιτηδειότητα και πάνω από όλα σκληρή δουλειά. Γι' αυτό και ο γνωστός ζωγράφος Ρενουάρ παρατηρώντας ένα σκίτσο του είπε : 'Μου πήρε μόνο μερικά λεπτά για να το φτιάξω, αλλά χρειάστηκα 65 χρόνια για να φτάσω σε αυτό το σημείο'.

Ποιο σκοπό εξυπηρετεί η τέχνη;

Δεν υπάρχει αληθινό έργο τέχνης, που να μην έχει συμβάλει στην εσωτερική απελευθέρωση των προσώπων που το γνώρισαν και το αγάπησαν. – Αλμπέρ Καμύ

Ο σκοπός της τέχνης είναι να δώσει στη ζωή σχήμα.- Γουίλιαμ Σαίξπηρ

Η τέχνη ξεπηλάει από την ψυχή τη σκόνη της καθημερινότητας.- Πάμπλο Πικάσο.

*Πάμπλο Πικάσο, συνιδρυτής μαζί με τον Ζωρζ Μπρακ του κυβισμού.
1931 Γυναίκα σε κόκκινη πολυθρόνα.*

Όλες οι τέχνες υπηρετούν τη μεγαλύτερη από τις τέχνες: την Τέχνη να ζεις.- Μπέρτολτ Μπρεχτ

Ένα έργο τέχνης μπορεί να απευθύνεται μόνο σε λίγους 'ειδικούς';

Ο γνωστός συγγραφέας Λέων Τολστόι έγραψε σχετικά με αυτό: Το να ισχυρίζεται κανείς ότι ένα έργο τέχνης είναι καλό, αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να το κατανοήσουν, είναι σαν να λείει ότι ένα φαγητό είναι καλό, αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να το φάνε!

Παναγιώτης Τέτσος, μαζί με το Γιάννη Μόραλη από τους σημαντικότερους ζωγράφους της μεταπολεμικής περιόδου -1982 Λαϊκή Αγορά.

Και ο δικός μας , ακαδημαϊκός, Παναγιώτης Τέτσος είπε:

Η μαγειρική είναι σαν να κάνεις ζωγραφική... αυτοσχεδιάζεις... αν ακολουθείς τις συνταγές δεν θα βγάλεις πολύ καλό φαγητό...'

Ο ίδιος είπε : ' Η ομορφιά μπορεί να μας σώσει!'

Μερικοί από τους λόγους που η τέχνη μπορεί να ωφελήσει τον εγκέφαλό μας και την ψυχική μας υγεία:

1. Μας κάνει πιο παρατηρητικούς. Ο Leonardo da Vinci έλεγε ότι η ζωγραφική περιλαμβάνει και τις 10 λειτουργίες του ματιού, δηλαδή το σκοτάδι, το φως, τη φόρμα και το χρώμα, το σχήμα και το χώρο, την απόσταση και την εγγύτητα, την κίνηση και τη στατικότητα. Η καλλιτεχνική δημιουργία μας μαθαίνει να ' βλέπουμε ' δίνοντας έμφαση στη λεπτομέρεια και μεγαλύτερη προσοχή στο περιβάλλον μας.

2. Διεγείρει τη φαντασία. Αν χρησιμοποιούμε πιο πολύ το δεξί μέρος του εγκεφάλου μας [καλλιτεχνική φύση], μπορούμε να βελτιώσουμε τις δημιουργικές δεξιότητες που ήδη διαθέτουμε. Αν χρησιμοποιούμε πιο πολύ το αριστερό [αναλυτική φύση], η τέχνη θα τονώσει τη δημιουργικότητα και τη φαντασία μας.

3. Ενισχύει την ικανότητα επίλυσης προβλημάτων. Σε αντίθεση με τα μαθηματικά, δεν υπάρχει μόνο μία σωστή απάντηση στην τέχνη.

Η τέχνη ενθαρρύνει την αντισυμβατική σκέψη και μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε τη δική μας μοναδική λύση.

4. Ενισχύει την αυτοεκτίμηση και προσφέρει μία αίσθηση ολοκλήρωσης. Όπως ακριβώς τονώνεται η αυτοπεποίθηση των παιδιών όταν βλέπουν τις ζωγραφιές τους στο ψυγείο, έτσι αν κρεμάσουμε κι εμείς τα έργα μας στον τοίχο θα νιώσουμε παρόμοιο συναίσθημα.

5. Μειώνει το στρες. Η ζωγραφική, η γλυπτική, το σχέδιο και η φωτογραφία αποτελούν χαλαρωτικές δραστηριότητες και μπορούν να μειώσουν τα επίπεδα του άγχους βελτιώνοντας τη γενικότερη κατάστασή μας.

6. Ενισχύει τις γνωστικές ικανότητες και τη μνήμη, ακόμα και σε άτομα με σοβαρές παθήσεις του εγκεφάλου. Ο δρ. Arnold Bresky έχει δημιουργήσει ένα πρόγραμμα που ονομάζεται ' Brain Tune Up ', με το οποίο χρησιμοποιεί την τέχνη ως θεραπευτική μέθοδο σε ασθενείς με Αλτσχάιμερ και άνοια. Η μέθοδος είχε ποσοστό επιτυχίας 70% στη βελτίωση της μνήμης των ασθενών του. Ο ίδιος πιστεύει ότι με το σχέδιο και τη ζωγραφική συνδέονται το δεξί και το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου και αναπτύσσονται καινούργια εγκεφαλικά κύτταρα.

Σχετικά με την τέχνη και τους καλλιτέχνες κυριαρχεί μια λανθασμένη αντίληψη : οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι κάποιος γεννιέται με ταλέντο.

Πάντως, αν και σαφώς δεν μπορούμε όλοι να γίνουμε Van Gogh , η θέληση για δημιουργία μαζί με την κατάλληλη εκπαίδευση μπορεί να οδηγήσει έναν άνθρωπο με μέτριο ταλέντο στη δημιουργία πραγματικής τέχνης.

Αν νιώσατε ποτέ την επιθυμία να εκφράσετε την καλλιτεχνική πλευρά σας, γιατί να μην το πραγματοποιήσετε; Δεν έχει σημασία αν θεωρείτε ότι έχετε ταλέντο ή όχι. Η δημιουργία τέχνης είναι ένας θαυμάσιος τρόπος για να δραστηριοποιήσετε τον εγκέφαλό σας, να νιώσετε πιο όμορφα και ενδεχομένως να βελτιώσετε την υγεία σας! Κάντε το για τον εαυτό σας, επειδή σας αρέσει. Με την κατάλληλη κατάρτιση και πρακτική εξάσκηση, τα κρυμμένα ταλέντα σας θα αποκαλυφθούν!

Μελίνα Μπουλαλή Β'2

Μουσική: Ένας κόσμος γεμάτος μαγεία

Η μουσική μας χαλαρώνει, μας διασκεδάζει, μας ψυχαγωγεί και μας κάνει χαρούμενους. Υπάρχουν τόσα είδη μουσικής που καλύπτουν όλα τα γούστα. Ποπ, λαϊκή, ροκ ν' ροή, κλασική, λάτιν, μπλουζ, ραπ, έθνικ, χέβι μέταλ και άλλα.

Όστόσο εμπόδιο στην ποιότητα και τη διαχρονικότητα της μουσικής είναι η εμπορικότητα. Είναι ένα φαινόμενο που υπήρχε στο παρελθόν και δυστυχώς στις μέρες μας γιγαντώνεται.

Ένα άλλο σημαντικό πρόβλημα είναι η κακή ποιότητα των στίχων. Οι στιχουργοί και οι μουσικοί δεν έχουν έσοδα όπως παλιά από τις πωλήσεις δίσκων ή cd's αφού σήμερα οι μουσικές δημιουργίες κυκλοφορούν σχεδόν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Πολλές φορές γίνονται επιτυχίες τραγούδια με χαμηλής ποιότητας στίχους αλλά γι' αυτό υπάρχει εξήγηση. Ο κόσμος πολύ απλά συνηθίζει να ακούει τα τραγούδια που του "σερβίρονται" από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και αυτά τις περισσότερες φορές δεν είναι ποιητικά.

Φωτεινό διάλειμμα στην ιστορία της μουσικής, ήταν η εποχή που σπουδαίοι μουσικοί μελοποίησαν ποιήματα μεγάλων ελλήνων ποιητών.

Η μουσική είναι πάντα ζωντανή και αν κάποιες εποχές όπως η σημερινή περνάει κρίση, πάλι στο μέλλον θα εμφανιστούν σημαντικοί δημιουργοί.

Παπακωνσταντίνου Νικόλας Α'2

“Το αριστερό μου πόδι” (MY LEFT FOOT)

Με αφορμή την 3η Δεκεμβρίου, Παγκόσμια ημέρα των ατόμων με αναπηρία, στην αίθουσα εκδηλώσεων του Γυμνασίου Ιστιαίας, έγινε η προβολή της ταινίας “Το αριστερό μου πόδι” (“My left foot”).

Πρόκειται για μια ταινία ιρλανδικής παραγωγής βασισμένη σε μια αληθινή, αλλά μερικώς διασκευασμένη ιστορία. Είναι η ιστορία του Κρίστι Μπράουν, ενός παιδιού με εκ γενετής εγκεφαλική παράλυση, η οποία του επιτρέπει να κουνά και να χρησιμοποιεί μόνο το αριστερό του πόδι. Μεγαλώνει σε μία φτωχή, πολυμελή ιρλανδική οικογένεια. Ο Κρίστι, από μικρή ηλικία έδειχνε ότι αντιλαμβάνονταν τι συνέβαινε στο σπίτι και προ-

σπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί τους, παρ' ότι κανένας δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία. Μια μέρα, ο Κρίστι εξέπληξε όλα τα μέλη της οικογένειάς του, όταν κατόρθωσε να γράψει με την κιμωλία στο πάτωμα “Mother”, δηλαδή “Μητέρα”, με το αριστερό του πόδι! Από τότε, ο κόσμος κι η οικογένειά του προπάντων, άρχισαν να τον προσέχουν και να τον υπολογίζουν περισσότερο. Ο Κρίστι, προς το παρόν, δείχνει ενδιαφέρον για τη ζωγραφική και σύντομα αρχίζει να ζωγραφίζει αναπτύσσοντας δεξιότητες μακροπρόθεσμα. Όταν πλέον φτάνει σε μία ώριμη ηλικία, μια γιατρός αποφασίζει να αναλάβει την περίπτωση του Κρίστι προκειμένου να του δώσει κάποιες απαραίτητες γνώσεις για τη ζωή, έχοντας δει το καλλιτεχνικό του ταλέντο. Τελικά, φτάνει στο σημείο να μπορεί να συνηνοηθεί άψογα με τους άλλους και χτίζει μια καριέρα, την καριέρα ενός ζωγράφου, αλλά και συγγραφέα με πολλές επιτυχίες στη ζωή του.

Είναι μια πολύ όμορφη ταινία, με δυνατό και πολύ σημαντικό νόημα για την ύπαρξη και τη ζωή των ανάπηρων, που μπορεί καμιά φορά να περιφρονούνται από τους γύρω τους. Η βιογραφία του Κρίστι Μπράουν είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της επιτυχίας των ατόμων που αντιμετώπιζουν, κυρίως, σωματικές δυσκολίες. Το εκπληκτικό παίξιμο του Daniel Day-Lewis του έδωσε το Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου. Η ταινία ήταν υποψήφια και για άλλα ακόμη Όσκαρ. Ελπίζω αυτό το ωραίο συμβάν να καθιερωθεί στο σχολείο μας για κάθε σημαντική Παγκόσμια Ημέρα με την προβολή ποιτικών και όμορφων ταινιών όπως αυτή!

Αράπογλου Χρήστος Β1

“AN...”

Η ταινία του Χριστόφορου Παπακαλιάτη “AN...” όσες φορές και αν προβληθεί σε επανάληψη προκαλεί το ενδιαφέρον των θεατών. Είναι από τις πρώτες ταινίες, αν όχι η πρώτη, που πραγματεύεται την καθημερινότητά μας στην Ελλάδα της κρίσης, επομένως μας αγγίζει και μας συγκι-

νει. Ευρηματικό το σενάριο, πολύ καλοί οι ηθοποιοί, ξεχωρίζει η κ. Καλογήρου, τη θυμόμαστε από την τηλεόραση, όπου είχε ερμηνεύσει με απόλυτη επιτυχία την Έλλη Λαμπέτη.

Ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης σύμφωνα με το σενάριο υποδύεται το Δημήτρη, που είναι σκηνοθέτης και ζει με την “Μοναξιά”, έτσι έχει ονομάσει τον αγαπημένο του σκύλο. Κάποιο βράδυ όταν βγάζει βόλτα την “Μοναξιά”, σ’ ένα τροχαίο ατύχημα το σκυλί τραυματίζεται μεν, αλλά κι εκείνος γνωρίζεται με την αρχιτέκτονα που οδηγεί το χαρακτηριστικό 2CV, αντίκα που έχει κληρονομήσει από τη γιαγιά της. Εκεί βλέπουμε πως αν κάποια πράγματα είχαν γίνει έστω και με ένα δευτερόλεπτο καθυστέρηση, ή οι πρωταγωνιστές είχαν αποφασίσει κάτι άλλο κι αντί για βόλτα έμεναν στο σπίτι, όλα θα ήταν πολύ διαφορετικά. Έτσι οι ζωές όλων μας θα μπορούσαν να είναι τελείως διαφορετικές αν...

Σ’ ένα άλλο επίπεδο, βλέπουμε πόσο αρνητικά επηρεάζει η οικονομική κρίση των τελευταίων χρόνων τις σχέσεις των ζευγαριών και κυρίως των νέων ανθρώπων. Η ανεργία, τα ανεκπλήρωτα όνειρα, η μιζέρια της καθημερινότητας φθείρουν τη σχέση και το ζευγάρι καταλήγει στο χωρισμό.

“Έξυπνη” η παρέμβαση του ζεύγους Γιώργου Παπακωνσταντίνου-Μάρως Κοντού στην ταινία, που πολύ χαρακτηριστικά μιλούν για τα “μυστικά” τους που έκαναν τη σχέση τους να αντέξει στο χρόνο.

Ξεχωρίζουν επίσης στην ταινία τα γυρίσματα στην Πλάκα που έμμεσα διαφημίζουν τις γραφικές γωνιές της πρωτεύουσας.

Τελικά, είναι μια ταινία που δίνει πολλά στο θεατή και αξίζει να τη δούμε και να την ξαναδούμε. Κάθε φορά εμβαθύνουμε και ανακαλύπτουμε κάποιο μήνυμα που μας είχε ξεφύγει.

"Ένας άλλος κόσμος"

Πρόκειται για μία ελληνικής παραγωγής ταινία, η οποία πρωτοπροβλήθηκε τον Δεκέμβριο του 2015. Η πλοκή της βασίζεται σε τρεις διαφορετικές ιστορίες αγάπης ανάμεσα σε Έλληνες και ξένους κάθε φορά, μέσα από γεγονότα της ελληνικής πραγματικότητας.

Στην πρώτη ιστορία, μία νεαρή Ελληνίδα φοιτήτρια, η Δάφνη, δέχεται επίθεση σε ένα σκοτεινό σοκάκι, και ο Φάρις, ένας Σύριος, πολύ φιλότιμος πρόσφυγας, κυριολεκτικά την σώζει από τους αδίστακτους ληστές του δρόμου. Ο Φάρις την συναντά κάθε μέρα, καθώς είναι ένας από τους μικροπωλητές στο δρόμο που ακολουθεί το λεωφορείο που παίρνει καθημερινά η Δάφνη για το πανεπιστήμιο, ενώ παράλληλα αναπτύσσεται ένας "απαγορευμένος" έρωτας ανάμεσα τους, αφού ο πατέρας της Δάφνης είναι πολύ αυταρχικός και μισεί τους πρόσφυγες και μετανάστες που δέχεται η χώρα μας.

Στη δεύτερη ιστορία, ο Γιώργος, ένας μεσήλικας, στέλνεται σε μία πολυεθνική εταιρία, αντιμετωπίζει οικογενειακά προβλήματα, καθώς αναμένει το

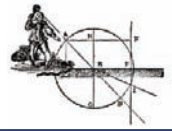
διαζύγιό του. Έχει έναν μικρό γιο και τα μέλη της πατρικής του οικογένειας, οι γονείς και η αδερφή του, αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα. Έτσι αναγκάζεται να τους υποστηρίξει οικονομικά. Ένα βράδυ, γνωρίζει την Ελίζ, μία Σουηδέζα που είναι εκπρόσωπος μίας επίσης πολυεθνικής εταιρίας που επιθεωρεί τα παραρτήματα της εταιρίας που δουλεύει, εφαρμόζοντας εντολές από τα κεντρικά. Αυτό όμως που ο Γιώργος δεν γνωρίζει, αλλιώς σύντομα μαθαίνει, είναι ότι η Ελίζ είναι ελεγκτής στην δική του εταιρία και έρχεται να κάνει τις απαραίτητες απολύσεις και περικοπές για την οικονομική επιβίωση της εταιρίας. Σωστή και πιστή στα καθήκοντα της, η Ελίζ εκτελεί τις εντολές της εταιρίας της και παρά τους δισταγμούς της, για να διαφυλάξει την καριέρα της, απολύει το Γιώργο και έτσι αποξενώνονται.

Στην τρίτη ιστορία, η Μαρία, μία μεγάλης ηλικίας παντρεμένη νοικοκυρά, συναντά το Γερμανό Σεμπάστιαν σε ένα σούπερ μάρκετ, όταν εκείνος ζητά τη βοήθειά της. Εντελώς απρόσμενα, κλείνουν άτυπα ραντεβού, στο ίδιο σούπερ μάρκετ τις επόμενες μέρες. Σε εκείνους, όπως και σε εμάς, φαντάζει παράξενο ότι αρχίζει να αναπτύσσεται μεταξύ τους ένα ερωτικό συναίσθημα. Κάθε εβδομάδα, οι δύο ηλικιωμένοι συναντιούνται κρυφά στο σούπερ μάρκετ, αδημονώντας και οι δύο για την επόμενη συνάντησή τους. Για τη Μαρία, αυτή η περιπέτεια είναι παράτολη, αλλιώς δίνει μία νέα ευκαιρία στον εαυτό της, αφού είναι δυσαρεστημένη από το γάμο και τη ζωή της.

Είναι κατά τη γνώμη μου μια εξαιρετική ταινία, της οποίας η πλοκή ανταποκρίνεται στα κοινωνικά φλέγοντα προβλήματα της ελληνικής καθημερινότητας, με ένα συγκλονιστικό τέλος που θα συναρπάσει κάθε θεατή. Η μουσική και τα εφέ της ταινίας είναι πολύ καλά και σε συνδυασμό με τη σκηνοθεσία και το υπέροχο παίξιμο των ρόλων από τους πρωταγωνιστές (Χριστόφορος Παπακαλιάτης, Μαρία Καβογιάννη, Νίκη Βακάλη, Μηνάς Χατζησάββας, Andrea Osvert, J.K. Simmons, Tawfeek Barhom) απογειώνουν την ταινία κάνοντας την να μην ζηλεύει τίποτα από τις καλές ταινίες κοινωνικού προβληματισμού ανεπτυγμένων κινηματογραφικά χωρών!

Χρήστος Αράπογλου B1

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ

Η γεωμετρία ήταν ανάμεσα στους πρώτους ιστορικούς κλάδους των Μαθηματικών λόγω των άμεσων πρακτικών της εφαρμογών. Την ανέπτυξαν εμπειρικά οι Βαβυλώνιοι στη Μεσοποταμία και οι Αιγύπτιοι. Η γεωμετρία των Βαβυλωνίων είχε καθαρά πρακτικό χαρακτήρα. Οι λαοί αυτοί δεν είχαν αναπτύξει κάποια συγκεκριμένη θεωρία, ούτε είχαν διατυπώσει γενικές προτάσεις ή θεωρήματα, καθώς δεν υπάρχουν στα προβλήματά τους ούτε καν οι όροι γωνία, ακτίνα κύκλου, κέντρο κύκλου κ.α. Οι Βαβυλώνιοι ήξεραν να υπολογίζουν σωστά την επιφάνεια του τριγώνου και του τετραγώνου, αλλά και την επιφάνεια και τον όγκο ορισμένων στερεών (π.χ. ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο), όταν ήταν ορθά και είχαν βάση πολύγωνα, (όπως το τετράγωνο). Ακόμα υπολόγιζαν το μήκος του κύκλου, θεωρώντας το τριπλάσιο της διαμέτρου του (θεωρούσαν δηλαδή ότι $\pi=3$ ενώ σήμερα γνωρίζουμε ότι ο π είναι αριθμός άρρητος και $\pi=3,14159\dots$) ενώ υπολόγιζαν και το εμβαδόν του κυκλικού δίσκου. Υπάρχουν επίσης ενδείξεις ότι εφαρμόζαν εμπειρικά και το Πυθαγόρειο Θεώρημα, σαν μια σειρά από παρατηρήσεις, από αριθμούς που το ικανοποιούν (3,4,5 κτλ).

Εκτός όμως από τη Μεσοποταμία, η γεωμετρία τα αρχαία χρόνια είχε αναπτυχθεί και στην Αίγυπτο, επίσης λόγω πρακτικών αναγκών. Όταν ο ποταμός Νείλος πλημμύριζε τα όρια των χωραφιών χάνονταν. Έτσι αργότερα που τα νερά τραβιόνταν πίσω, οι γεωμέτρες έπρεπε να τα μετρήσουν για να τα ξαναμοιράσουν σωστά στους ιδιοκτήτες τους, ώστε ο καθένας να πλη-

ρωνε τον φόρο που του αναλογούσε στον Φαραώ, και έτσι προήλθε ο όρος γεωμετρία (Γέα και μετρώ) δηλαδή μέτρηση των γαιών ή μέτρηση των κτημάτων. Οι Αιγύπτιοι γεωμέτρεις ήταν αξιωματούχοι και ονομάζονταν αρπεδονάπτες, γιατί χρησιμοποιούσαν ως όργανο για τη μέτρηση την αρπεδόνη, ένα σχοινί χωρισμένο σε εκατό ίσα διαστήματα. Μάλιστα, επινόησαν και πολλαπλάσιες μονάδες μέτρησης της αρπεδόνης (άτερ), αλλά και υποπολλαπλάσιες (πήχυς, παλάμη, δάχτυλο). Οι Αιγύπτιοι ήξεραν να υπολογίζουν σωστά τα εμβαδά του τριγώνου, του τετραγώνου, του ορθογωνίου και του τραπεζίου. Η γεωμετρία στην αρχαία Αίγυπτο χρησιμοποιήθηκε αργότερα και για την κατασκευή των πυραμίδων αλλά και άλλων θαυμαστών έργων.

Όπως οι Βαβυλώνιοι, έτσι και οι Αιγύπτιοι είτε επρόκειτο για μετρήσεις είτε για κατασκευές, ό,τι έκαναν το έκαναν εμπειρικά και ό,τι υπολόγιζαν (εμβαδά κ.α.) τα έβρισκαν κατά περίπτωση χωρίς την ύπαρξη κάποιου τύπου ή αλγόριθμου. Δηλαδή δεν ακολουθούσαν κάποιο κανόνα ή θεωρία. Δεν προσπαθούσαν να κατανοήσουν τη φύση και τις ιδιαιτερότητές της. Απλώς, ό,τι παρατηρούσαν το κατέγραφαν σε μαθηματικούς πίνακες, αποτελώντας παράδειγμα υπομονής για τους σύγχρονους επιστήμονες.

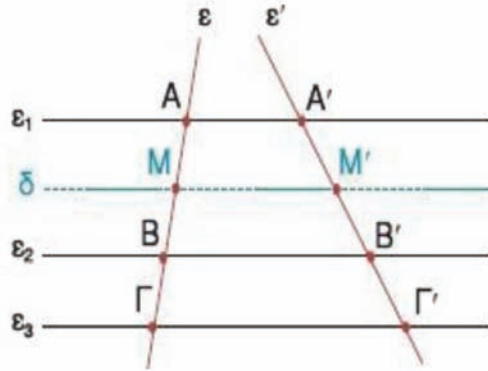
Οι πρώτοι οι οποίοι άρχισαν με βάση τις παρατηρήσεις τους να δημιουργούν θεωρίες ήταν οι αρχαίοι Έλληνες. Ο θεμελιωτής, δηλαδή αυτός που ξεκίνησε τις θεωρίες, ήταν ο Θαλής ο Μιλήσιος (εικ.1.). Ο Θαλής γεννημένος στη Μίλητο το Β' μισό του 7ου αιώνα π.Χ. όντας ήδη διάσημος μαθηματικός και θέλοντας να ενισχύσει τις γνώσεις του, πραγματοποίησε μεγάλα για την τότε εποχή ταξίδια στην Αίγυπτο και στη Μεσοποταμία κάνοντας ταυτόχρονα εμπόριο. Επηρεασμένος από τον ανεπτυγμένο πολιτισμό τους συνέληξε πολύ χρήσιμες γνώσεις γύρω απ' τη γεωμετρία. Μάλιστα κατάφερε να μετρήσει το ύψος της μεγάλης πυραμίδας της Γκίζας (ένα αιώνιο και άλυτο μέχρι τότε πρόβλημα), με μια μικρή ξύλινη ράβδο χρησιμοποιώντας όμοια τρίγωνα.

Ο Θαλής είναι ο πρώτος που θεμελίωσε τα μαθηματικά σαν επιστήμη, αφού για πρώτη φορά διατύπωσε γενικά θεωρήματα και ενέπνευσε τους μεταγενέστερους μαθηματικούς διατυπώνοντας σημαντικές θεωρίες στη γεωμετρία. Με τη μέθοδο της «επαγωγής» (ξεκινώντας δηλαδή από τα μερικά και καταλήγοντας σε συμπεράσματα για τα γενικά), έφτασε σε σημαντικά θεωρήματα, εκ των οποίων το δημοφιλέστερο είναι γνωστό και ως «Θεώρημα του Θαλή» που αποδεικνύει ότι : Όταν τρεις (3) τουλάχιστον παράλληλες ευθείες τέμνονται από δύο (2) άλλες, τότε τα τμήματα που ορίζονται από τις παράλληλες στη μία είναι ανάλογα με αυτά που ορίζονται στην άλλη (εικ.2.).

Εικ.1 Θαλής ο Μιλήσιος

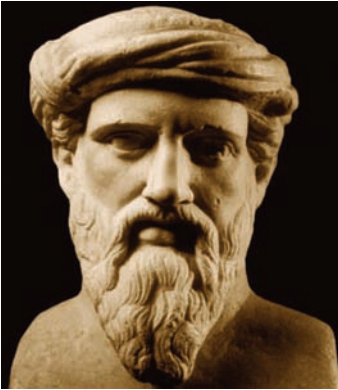
Εικ.2 Αν $\varepsilon_1, \varepsilon_2$ και ε_3 παράλληλες τότε $AB, B\Gamma$ ανάλογο με $A'B', B'\Gamma'$

Μετά το Θαλή υπήρξαν πολλοί σπουδαίοι μαθηματικοί που ανακάλυψαν σημαντικά θεωρήματα και μελέτησαν σχήματα, όπως ο Πυθαγόρας (εικ.3) που διατύπωσε το πασίγνωστο «Πυθαγόρειο θεώρημα», σύμφωνα με το οποίο σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο το τετράγωνο της υποτεινούς ισούται με το άθροισμα των τετραγώνων των δύο κάθετων πλευρών του. Ακόμα ανακάλυψε και μέθοδο υπολογισμού για τριάδες αριθμών που επαληθεύουν το θεώρημά του (Πυθαγόρειες τριάδες). Επιπλέον μελέτησε και κατασκεύασε τουλάχιστον τρία κανονικά πολύεδρα (τετράεδρο, κύβος, δωδεκάεδρο). Εκτός από τον Πυθαγόρα μετά τον Θαλή σημαντικός μαθηματικός ήταν και ο Θεαίτητος ο Αθηναίος, που ανακάλυψε και μελέτησε δύο ακόμη κανονικά πολύεδρα, το οχτάεδρο και το εικοσάεδρο.

Μετά από αυτούς υπήρξαν και άλλοι σημαντικοί μαθηματικοί που ανακάλυψαν σπουδαία θεωρήματα και γενικές προτάσεις.

Μπορεί όλες αυτές οι γνώσεις να υπήρχαν, αλλά τίποτα δεν ήταν ταξινομημένο. Δηλαδή αυτές οι θεωρίες ήταν ήδη γνωστές, αλλά δεν ήταν θεωρητικά καταγεγραμμένες. Ο Ευκλείδης (εικ. 4) που έζησε δίδαξε και πέθανε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου (323-283 π.Χ.), ήταν ο πρώτος που μάζεψε όλη την μέχρι τότε γνώση στα μαθηματικά και έγραψε το περίφημο έργο του "Στοιχεία" (που σε αριθμό εκδόσεων υπολείπεται μόνο από την Αγία Γραφή), και δημιούργησε αυτή που σήμερα ονομάζουμε Ευκλείδεια γεωμετρία στην οποία κατέγραψε ό,τι είχε ανακαλυφθεί. Αποτελούνταν από ένα σύνολο κανόνων και είχε (για την εποχή), αυστηρά επιστημονική μορφή. Είναι η γεωμετρία που διδάσκεται ακόμη και σήμερα με μικρές διαφοροποιήσεις ως προς τη μορφή κυρίως και όχι ως προς το περιεχόμενο σε

Δημοτικό, Γυμνάσιο και Λύκειο. Σ' αυτήν εντάχθηκαν και θεωρήματα από μαθηματικούς μεταγενέστερους του Ευκλείδη, όπως ο Πάππος που μελέτησε τα στερεά σχήματα εκ περιστροφής (κύλινδρος, κώνος και άλλα).

Εικ. 3. Ο Πυθαγόρας

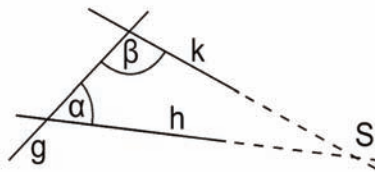
Εικ. 4. Ο Ευκλείδης

Η Ευκλείδεια γεωμετρία θεμελιώνεται με το εξής αξίωμα που αποτελεί και το πέμπτο αίτημα του Ευκλείδη: "Αν μια ευθεία τέμνει δυο άλλες και σχηματίζει με αυτές ένα ζεύγος εντός επί τα αυτά γωνιών με άθροισμα μικρότερο από δυο ορθές, τότε αυτές οι ευθείες τέμνονται προς το μέρος αυτών των γωνιών" (εικ.5.).

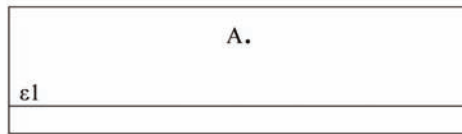
Αυτό το αξίωμα ισοδυναμεί (δηλαδή αν ισχύει αυτό θα ισχύει και το άλλο) με το εξής:

Από ένα σημείο εκτός μιας ευθείας μπορούμε να φέρουμε μόνο μια ευθεία που να είναι παράλληλη με την πρώτη (εικ.6.).

Η πρόταση η αντίστροφη του 5ου αιτήματος του Ευκλείδη δηλαδή: "Το άθροισμα δύο γωνιών ενός τριγώνου είναι μικρότερο από δύο ορθές γωνίες" είναι θεώρημα, δηλαδή αποδεικνύεται. Έτσι για τους μαθηματικούς της εποχής θεωρήθηκε "μη νόμιμο" όπως έλεγαν, μια πρόταση να αποδεικνύεται ως αληθής και η αντίστροφή της δηλ. το 5ο αίτημα να μην μπορεί να αποδειχθεί ότι είναι αληθής ή ψευδής.

Εικ.5 Αν η γωνία α και η γωνία β έχουν άθροισμα μικρότερο από 180° τότε οι ευθείες k και h τέμνονται στο S δηλαδή προς το μέρος το εσωτερικό των γωνιών α, β .

Εικ. 6

Από το σημείο A μπορούμε να φέρουμε μόνο μια παράλληλη προς την ϵ_1 .

Έτσι πολλοί γνωστοί μαθηματικοί από την εποχή του Ευκλείδη προσπάθησαν να αποδείξουν το 5ο αίτημα όπως ο Πτολεμαίος και ο Πρόκλος, αλλά αλληλοτε έδιναν λάθος αποδείξεις και αλληλοτε έπεφταν σε λογικό λάθος, δηλαδή αποδείκνυαν το 5ο αίτημα στηριζόμενοι σε συμπεράσματα που προέκυπταν από αυτό.

Εκτός από τους Έλληνες μαθηματικούς με το 5ο αίτημα ασχολήθηκαν αργότερα και Άραβες μαθηματικοί (ο Υμπ Αλ Χαϊτάμ Αλχαζέν, ο Ομάρ Καγιάμ με το έργο του Κριτική στον Αλ Χαϊτάμ και ο Ναζίρ αλ Ντιν αλ Τούσι) αποδεικνύοντας δευτερεύουσες προτάσεις αλλά χωρίς να στοχεύουν στην ουσία του προβλήματος, την απόδειξη του 5ου αιτήματος.

Αργότερα, την εποχή της αναγέννησης το κέντρο των επιστημονικών εξελίξεων μεταφέρεται στην Ευρώπη και κυρίως στην Ιταλία. Έτσι ο Girolamo Sacchieri 1667-1733 σχεδόν απέδειξε την ύπαρξη μη Ευκλείδειων γεωμετριών, αλλά επηρεασμένος από την κρατούσα τότε αντίληψη, ότι μόνο η Ευκλείδεια γεωμετρία είναι αληθής, δεν δημοσίευσε τις εργασίες του, με αποτέλεσμα να χάσει την ευκαιρία να είναι ο πρώτος που θα διατύπωνε τη θεωρία για την Υπερβολική Γεωμετρία.

Μετά από αρκετά χρόνια η ανάγκη απόδειξης του 5ου αιτήματος οδήγησε σε δυο μη Ευκλείδειες γεωμετρίες. Την Υπερβολική και την Ελλειπτική. Σύμφωνα με την Υπερβολική από σημείο A εκτός της ευθείας ϵ μπορούμε να φέρουμε άπειρες ευθείες που δεν τέμνουν την ϵ , ενώ σύμφωνα με την Ελλειπτική καμία.

Ο πρώτος που στόχευσε σε μια μη Ευκλείδεια γεωμετρία ήταν ο Gauss (εικ. 7), ο οποίος δυστυχώς δεν δημοσίευσε τις εργασίες του, φοβούμενος την κατακραυγή των επιστημόνων της εποχής του. Το τότε ακαδημαϊκό κατεστημένο στη Γερμανία, δεχόταν ως απόλυτη αλήθεια, ότι προέκυπτε από τη μελέτη των αρχαίων Ελληνικών κειμένων, άρα εκ προοιμίου η μόνη αποδεκτή γεωμετρία ήταν η Ευκλείδεια. Ο δεύτερος που στόχευσε σε μια μη Ευκλείδεια γεωμετρία ήταν ο Ούγγρος Janos Bolyai (εικ. 8) που παρακινήθηκε από τον πατέρα του Farkas, που είχε ασχοληθεί με αυτό το θέμα (ο Farkas Bolyai ήταν συμμαθητής του Gauss). Ο πατέρας Farkas Bolyai θέλοντας να προστατέψει το γιό του Janos από μια, κατά τη γνώμη του σί-

γορη αποτυχία, του έστειλε ένα γράμμα, για να τον εμποδίσει να ασχοληθεί με το αίτημα των παραλλήλων όπως το ονόμαζε, δηλ. το 5ο αίτημα. Ωστόσο ο γιός του απαντώντας, του έδειξε τον ενθουσιασμό του και τον έπεισε να τον βοηθήσει στη δημοσίευση των αποτελεσμάτων του. Ο ίδιος είπε:

«Έχω δημιουργήσει ένα καινούριο παράξενο σύμπαν από το τίποτα».

Ο Janos Bolyai σε αντίθεση με τον Gauss δε φοβήθηκε να δημοσιοποιήσει τις ιδέες του και θεωρείται μαζί με τον Ρώσο μαθηματικό Lobachevski (καθηγητή στο πανεπιστήμιο του Καζάν), θεμελιωτής της Υπερβολικής γεωμετρίας.

Εικ. 7 Gauss

Εικ. 8 Janos Bolyai

Η Υπερβολική γεωμετρία θεωρείται η γεωμετρία του σύμπαντος και διαφοροποιείται από την Ευκλείδεια γεωμετρία μόνο ως προς το 5ο αίτημα. Υπάρχουν πολλά μοντέλα για τη διδασκαλία της Υπερβολικής Γεωμετρίας, όπως το μοντέλο του Beltrami, του Klein και αργότερα ο δίσκος του Poincaré. Η Υπερβολική Γεωμετρία έχει καμπυλότητα μικρότερη από 1, ενώ ένα υπερβολικό τρίγωνο έχει άθροισμα γωνιών μικρότερο από 180° . Αντίθετα ένα τρίγωνο στην ελλειπτική γεωμετρία έχει άθροισμα γωνιών μεγαλύτερο από 180° και καμπυλότητα μεγαλύτερη από 1. Αργότερα ο μαθηματικός Bernhard Riemann ανακάλυψε την ελλειπτική γεωμετρία. Όπως φαίνεται και από το μοντέλο του, η Ελλειπτική Γεωμετρία απεικονίζεται σε σφαίρα ενώ πάντα δυο ευθείες τέμνονται. Και αυτή η γεωμετρία διαφοροποιείται

στο 5ο αίτημα από την Ευκλείδεια. Η Ελλειπτική Γεωμετρία είναι ιδιαίτερα χρήσιμη στη δημιουργία χαρτών.

Και ένα σημαντικό ερώτημα: Ποιά γεωμετρία από τις τρεις που προαναφέρθηκαν είναι η αληθινή;

Την απάντηση τη δίνει εύστοχα ο Poincare λέγοντας:

“Η ερώτηση είναι το ίδιο παράλογη με την ερώτηση αν το σημερινό μετρικό σύστημα είναι πιό αληθινό από τα παλαιότερα, ή αν οι καρτεσιανές συντεταγμένες είναι πιό αληθινές από τις πολικές. Μια γεωμετρία δεν μπορεί να είναι πιό αληθινή από μία άλλη. Μπορεί να είναι μόνο πιό βολική”.

Άρα το ανθρώπινο πνεύμα αφού προσαρμόστηκε στις ανάγκες του περιβάλλοντος αποδέχτηκε εκείνη τη γεωμετρία που ήταν η πιό ενδεδειγμένη για τις εφαρμογές.

Η Ευκλείδεια, η Υπερβολική και η Ελλειπτική γεωμετρία αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία υπάρχει η δυνατότητα, στο εγγύς μέλλον, για σπουδαίες ανακαλύψεις, αν σκεφτεί κανείς την πρόοδο και την εξέλιξη των μαθηματικών τα τελευταία χρόνια.

Τέλος, είναι αξιοσημείωτο να πούμε ότι οι μη Ευκλείδειες γεωμετρίες έχουν εμπνεύσει πολλούς καλλιτέχνες στη δημιουργία θαυμαστών έργων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο Escher (εικ.9) και τα δημιουργήματά του που έχουν σαν βάση την Υπερβολική Γεωμετρία (εικ 10).

Εικ. 9 Escher

Εικ10 έργο του Escher

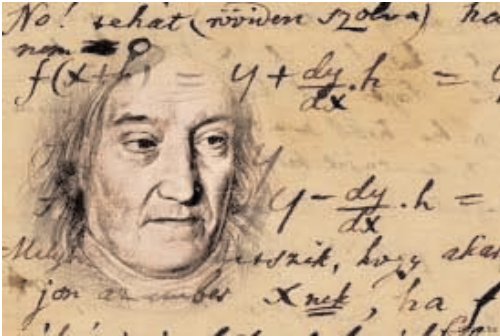
Πηγές: 1) slideplayer

2) Γιάννη Καμπούρογλου: “Από την Ευκλείδεια στις μη Ευκλείδειες Γεωμετρίες”

Σταμούλης Αλέξανδρος Γ'4

Η αγωνία του Επιστήμονα - Ερευνητή

Farkas Bolyai

Janos Bolyai

Τα αποσπάσματα των τριών επιστολών που ακολουθούν, γράφτηκαν, τα δύο από τον μαθηματικό Farkas Bolyai προς τον επίσης μαθηματικό γιό του Janos Bolyai και το άλλο από τον γιό προς τον πατέρα.

Ασχολήθηκαν και οι δύο με τη «θεωρία των παραλλήλων» που αναφέρεται στο προηγούμενο άρθρο. Στην επιστολή του ο Janos (ο γιός Bolyai) με τη θέληση και την ορμή του νέου επιστήμονα-ερευνητή επιχειρεί να διερευνήσει και να λύσει ένα άλυτο μέχρι τότε πρόβλημα (να αποδείξει το 5ο Αίτημα του Ευκλείδη). Έχει αφιερωθεί αποκλειστικά σ' αυτό το σκοπό, όπως και ο πατέρας του Farkas. Όμως ο Farkas Bolyai, απογοητευμένος από την αποτυχία του να βρει λύση στη «θεωρία των παραλλήλων» (όπως την αποκαλούσε) και σαν στοργικός πατέρας, για να προστατεύσει το γιό του από ενδεχόμενη αποτυχία, τον παροτρύνει μεν να ασχοληθεί με το θέμα και να προχωρήσει στη δημοσίευση, αφού όμως πρώτα έχει διαπιστώσει ότι βρίσκεται κοντά στη λύση του.

Είναι αποσπάσματα επιστολών που φέρνουν στην επιφάνεια το συναισθηματικό κόσμο των δύο κορυφαίων επιστημόνων, που μας επιτρέπουν να τους προσεγγίσουμε και να διδαχθούμε από την προσπάθειά τους, το πεί-

σμα τους, την αφοσίωση στο στόχο τους, τα υψηλά ιδανικά που είχαν στη ζωή τους και την ηθική τους συγκρότηση.

1ο απόσπασμα (ο Farkas Bolyai απευθύνεται στο γιό του Janos).

«Δεν πρέπει να επιχειρήσεις αυτήν την προσέγγιση στις παραλληλές. Γνωρίζω αυτόν το δρόμο πολύ καλά ως το τέλος του. Έχω διασχίσει αυτή την απύθμενη νύχτα που έσβησε όλο το φως και τη χαρά από τη ζωή μου. Σε ικετεύω, παράτησε αυτή την επιστήμη των παραλληλίων στην ησυχία της. Αυτή η αβυσσαλέα σκοτεινιά θα μπορούσε ίσως να καταπιεί χίλιους Νεύτωνες». (D.Davis,2001).

2ο απόσπασμα (γιός προς πατέρα)

«Έχω πάρει την απόφαση να δημοσιεύσω αυτή την εργασία στη θεωρία των παραλληλίων, μόλις βάλω σε τάξη το σχετικό υλικό και μου το επιτρέψουν οι περιστάσεις... Ο στόχος δεν έχει ακόμη επιτευχθεί, έχω όμως προχωρήσει σε τόσες θαυμάσιες ανακαλύψεις που με έχουν συνεπάρει και η απώλειά τους θα ήταν πηγή αδιάκοπης λύπης... Έχω δημιουργήσει ένα καινούριο σύμπαν από το τίποτα. Ό,τι σου έχω στείλει μέχρι τώρα δεν είναι παρά ένα σπίτι από τραπουλόχαρτα, συγκρινόμενα με έναν πύργο». (D.Davis,2001).

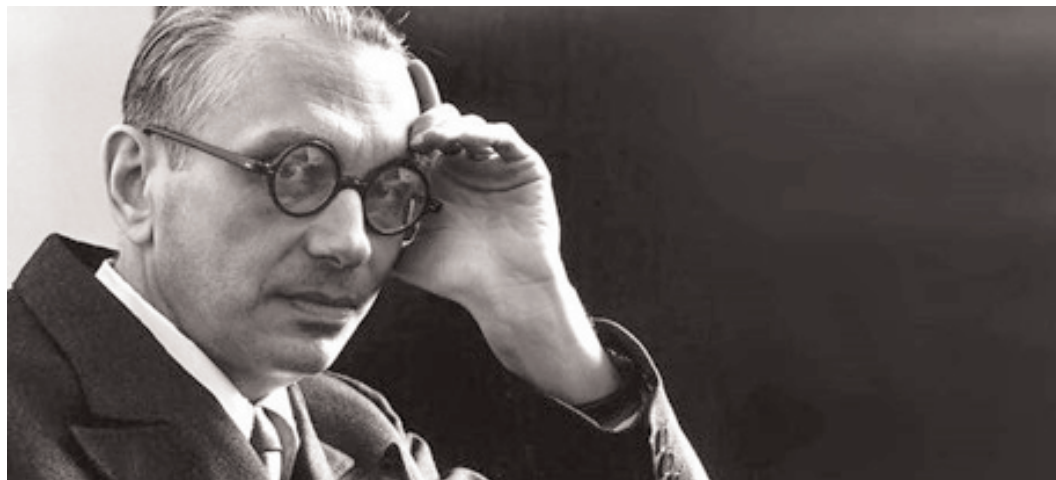
3ο απόσπασμα (πατέρας προς γιό)

«Αν έχεις πραγματικά επιτύχει κάτι καλό σχετικά με το πρόβλημα, θα ήταν ενδεδειγμένο να μην καθυστερήσεις τη δημοσιοποίησή του για δυό λόγους: πρώτα διότι οι ιδέες εύκολα περνούν από τον ένα στον άλλο και είναι πολύ πιθανό κάποιος να σε προλάβει στη δημοσίευση των αποτελεσμάτων και κατά δεύτερο λόγο, πρέπει να ξέρεις πως για πολλή πράγματα υπάρχει μια ορισμένη εποχή κατά την οποία ευδοκιμούν ταυτόχρονα σε πολλά μέρη, όπως για παράδειγμα οι βιοηέτες την άνοιξη. Επίσης, κάθε επιστημονική διάπαλη συνιστά σοβαρό πόλεμο, του οποίου το τέλος, δεν μπορώ να πω πότε έρχεται. Οφείλουμε, επομένως, να προχωρούμε σε κατακτήσεις όταν είμαστε σε θέση να το κάνουμε, μια και ο πρώτος έχει πάντοτε σημαντικό πλεονέκτημα». (D. Davis, 2001)

Κυριακάκου Χρύσα Β2.

Ο Κούρτ Γκέντελ και η θεωρία του περί μη πληρότητας

Ο Κούρτ Γκέντελ, μαθηματικός Αυστριακής καταγωγής, γεννήθηκε στο Μπρνο της Τσεχίας το 1906. Από πολύ νωρίς διακρίθηκε για την υψηλή

του νοημοσύνη. Στα 8 του χρόνια συνειδητοποίησε ότι το οικογενειακό του περιβάλλον δεν ήταν αρκετό για να καλύψει τις πνευματικές του αναζητήσεις. Ο Γκέντελ δεν ήταν ποτέ ο άριστος μαθητής, υπήρξε όμως μια ιδιοφυΐα με διαρκή διάθεση για έρευνα, που τον ωθούσε συνεχώς να αναζητά την αλήθεια πέρα από αυτό που γίνεται αντιληπτό με τις αισθήσεις. Για την τάση του αυτή κέρδισε το παρατσούκλι «Κύριος Γιατί».

Αργότερα στην Αυστρία, στο πανεπιστήμιο της Βιέννης επηρεάστηκε από τον Πλάτωνα, έτσι ώστε να χαρακτηριστεί από τους ιστορικούς της επιστήμης, πλάτωνιστής. Στα 25 του χρόνια, λίγο μετά την ολοκλήρωση της διδακτορικής του διατριβής, διατύπωσε το θεώρημα της μη πληρότητας. Ο Κούρτ Γκέντελ είναι ο σπουδαιότερος μαθηματικός και φιλόσοφος του 20ου αιώνα. Με τη θεωρία του κατάφερε να «σπάσει» τη λογική και να κλονίσει τα θεμέλια των μαθηματικών αλλά και της φιλοσοφίας.

Για τις δημοκρατικές του πεποιθήσεις κυνηγήθηκε από το Ναζισμό, (όπως και ο Αϊνστάιν) τη δεκαετία του '30 και μετανάστευσε στις ΗΠΑ. Στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον, όπου και δίδαξε σαν καθηγητής, συμμετείχε σε μια ομάδα επιστημόνων, μαζί με τον Αϊνστάιν (θεωρία της σχετικότητας) και τον Χάιζενμπεργκ (θεωρία της κβαντομηχανικής).

Είναι οι τρεις σπουδαιότεροι επιστήμονες του περασμένου αιώνα.

Πόσο σημαντικός για τη σύγχρονη επιστήμη είναι ο Γκέντελ φαίνεται και από το ότι η <<αριθμητική του>> αξιοποιήθηκε από τον Άλαν Τούρινγκ, τον κορυφαίο Βρετανό επιστήμονα στο λογισμικό των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Το 1949 ο Γκέντελ ασχολήθηκε με τον Αϊνστάιν και τη θεωρία της σχετικότητας και κατάφερε να <<εξαφανίσει>> το χρόνο, <<σπάζοντας>> το χωροχρονικό συνεχές και αποδεικνύοντας ότι υπάρχουν κόσμοι, τους οποίους ο Αϊνστάιν περιγράφει στη θεωρία της σχετικότητας, όπου ο χρόνος δεν υπάρχει όπως εμείς τον αντιλαμβανόμαστε και επομένως αφού απέδειξε ότι δεν υπάρχει στο δικό του κόσμο, δεν υπάρχει ούτε σε μας όπως τον ξέρουμε. Ακόμη ανακοίνωσε ότι έχει βρεί λύσεις για τις εξισώσεις πεδίου της γενικής θεωρίας της σχετικότητας και ότι η ύπαρξη «περιστρεφόμενων κόσμων» κάνουν δυνατό το ταξίδι στο χρόνο. Αυτές οι ανακαλύψεις δυσκόλεψαν το φίλο του τον Αϊνστάιν ο οποίος και αναγκάστηκε να διαλύσει τις αμφιβολίες του Γκέντελ για την θεωρία του.

Ο Γκέντελ σε όλη του τη ζωή ασχολήθηκε με τη Λογική. Η διαρκής όμως προσπάθεια να εισχωρήσει στον κόσμο των ιδεών θα τον κάνουν να έχει εμμονές και κατέληξε σχεδόν παρανοϊκός. Πέθανε το 1978 από αστία επειδή πίστευε ότι προσπαθούν να δηλητηριάσουν την τροφή του.

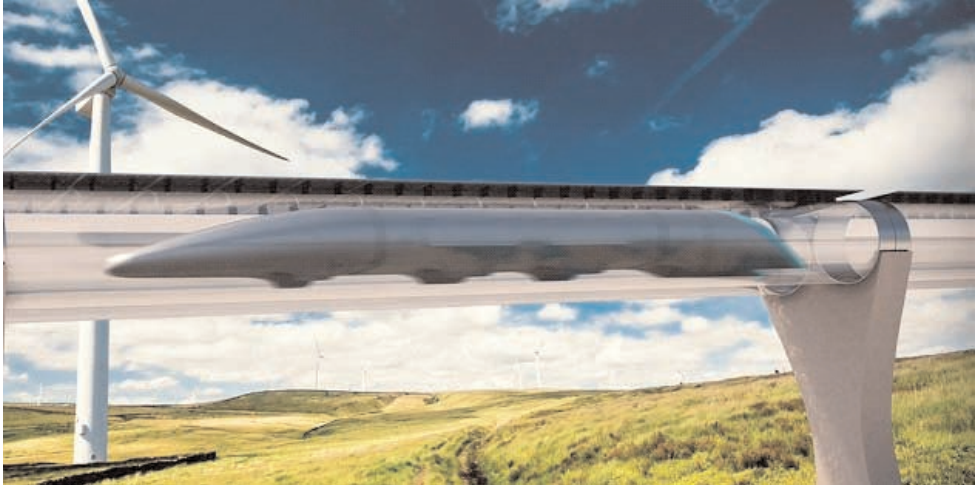
Αλλά τι αποδεικνύει ο Γκέντελ με το θεώρημα της μη πληρότητας; Από τον Αριστοτέλη μέχρι και τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα, οι επιστήμονες δέχονταν πως οτιδήποτε δεν έχει εξηγηθεί μέχρι τώρα με τη λογική, επειδή οι γνώσεις μας δεν είναι επαρκείς, μπορεί να εξηγηθεί στο μέλλον. Ο Γκέντελ αρνείται με το θεώρημα της μη πληρότητας την παντοδυναμία της λογικής. Αποδεικνύει ότι υπάρχουν όρια στη γνώση και ότι για να μπορέσουμε να αποδείξουμε κάτι, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε περισσότερα στοιχεία από ένα σύστημα ευρύτερο, έξω από το υπό μελέτη σύστημα. Αλλά με αυτόν τον τρόπο πρέπει να μελετήσουμε το ευρύτερο αυτό σύστημα, επομένως πάντα θα χρειαζόμαστε κάτι ακόμα ευρύτερο. Αποδεικνύει δηλαδή ότι υπάρχουν όρια για την κατανόηση του συστήματος και ότι για να το καταλάβουμε πλήρως, θα πρέπει να το παρατηρήσουμε από μία θέση έξω από αυτό.

Ο Γκέντελ λοιπόν χωρίς να αρνείται τα μαθηματικά όπως ακριβώς τα γνωρίζουμε, θέτει τέλος στην αναζήτηση της βεβαιότητας, όπως ακριβώς και ο Χάιζενμπεργκ στη φυσική!

Λάμπρου Τζωρτζίνα Γ΄2

Το τρένο του μέλλοντος

Ο Elon Musk, γεννημένος στη Νότια Αφρική κατοικεί στις Ηνωμένες Πολιτείες και είναι ιδρυτής και ιδιοκτήτης της εταιρείας "Tesla". Εφευρέτης ο ίδιος, μεταξύ των άηλων φιλόδοξων σχεδίων του, είναι και ένα τρένο τελείως διαφορετικό από τα σημερινά. Το ονόμασε Hyperloop.

Η ταχύτητά του σύμφωνα με τα σχέδια θα φθάνει περίπου τα 6500 χλμ. ανά ώρα (γρηγορότερο από την ταχύτητα του ήχου).

Δεν θα κινείται σε ράγες αλλήλα στο εσωτερικό μεγάλων σωλήνων που θα ενώνουν μεταξύ τους πόλεις. Στο εσωτερικό των σωλήνων θα δημιουργείται κενό αέρος με αποτέλεσμα οι κάψουλες από τις οποίες θα αποτελείται το τρένο, να κινούνται με εκπληκτική ταχύτητα. Οι κάψουλες αυτές πρόκειται να είναι χωρητικότητας 4-6 ατόμων, και θα διανύουν, (σύμφωνα με το σχεδιασμό), την απόσταση Νέας Υόρκης – Λος Άντζελες σε 45 λ. (!!!). Θα λειτουργεί με την παροχή ενέργειας από ηλιακά πάνελ ή ανεμογεννήτριες και γι' αυτό θα είναι πολύ φθινό το κόστος μεταφοράς ατόμων από πόλη σε πόλη.

Το έργο αυτό ξεκίνησε το 2016. Τα εκτιμώμενα έξοδα κατασκευής των υποδομών του υπολογίζονται γύρω στα 68 δις. \$. Το φιλόδοξο όμως αυτό σχέδιο, έχει καθυστερήσει αρκετά επειδή συναντά πολλή εμπόδια από πολιτικούς παράγοντες της περιοχής.

Ταραξίδης Στάθης Γ4

Δυο αγάλματα της περιοχής μας

(βρίσκονται στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

1) ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ

ΝΟΜΙΣΜΑ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ
ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΩ ΙΤΑΛΙΑ

Δίας ή Ποσειδώνας του Αρτεμισίου, χρονολογία δημιουργίας το 460 π.Χ .

- Πρωτότυπο άγαλμα της κλασικής περιόδου.
- Υλικό κατασκευής: χαλκός.
- Μέγεθος υπερφυσικό: ύψος 2,09 μέτρα.
- Καλλιτέχνης: Άγνωστος, πιθανολογείται ο Βοιωτός Κάλλαμις.

Το πρόσωπο, η στάση του σώματος και η κοιλιότητα του δεξιού χεριού του αγάλματος συνηγορούν ότι είναι ο θεός Ποσειδώνας ο οποίος ετοιμάζεται να ρίξει την τρίαινά του.

Βρέθηκε το 1926 από ψαράδες στο ακρωτήριο του Αρτεμισίου.

Το ναυάγιο του πηλοίου πιθανολογείται στο 2 π.χ. αιώνα, περίοδος στην οποία οι Ρωμαίοι προσάρτησαν την περιοχή της Αλιάρτου και κατέστρεψαν τον ναό του Ογκήσιου Ποσειδώνα από όπου πιθανολογείται και η προέλευση του αγάλματος καθώς ο Ποσειδώνας ήταν ο προστάτης θεός των Βοιωτών.

Το νόμισμα από την Κάτω Ιταλία με τη μορφή του Ποσειδώνα, από τη λαβή της τρίαϊνας και τη θέση του χεριού συνηγορεί ότι είναι το άγαλμα του Ποσειδώνα.

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ ΜΕ ΚΑΡΟ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΙΣΤΙΑΙΑΣ ΤΟ 1926

(παραχωρήθηκε από τον κ. Α. Καλλήμη)

2) ΙΠΠΕΑΣ ΤΟΥ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ *(Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)*

- Μεγαλοπρεπές άγαλμα της ελληνιστικής περιόδου του 140 π.χ. περίπου που απεικονίζει ένα καθαρόαιμο άλογο ιπποδρομιών (στο δεξιό μηρό του έχει εγχάρακτη τη μορφή της θεάς Νίκης). Ο αναβάτης του είναι ατημέλητος με φτωχικά ρούχα και από τα χαρακτηριστικά του προσώπου βρίσκεται

στην παιδική ηλικία και έχει αφρικανική καταγωγή. Οι Αφρικανοί ήταν πολύ γνωστοί ως εκπαιδευτές αλόγων για ιπποδρομίες.

- Βρέθηκε το 1928 από ψαράδες στο Ακρωτήριο του Αρτεμισίου, έχει ύψος 2,10 και μήκος 2,90 μέτρα και το υλικό κατασκευής του είναι ο χαλκός. Οι αρχαιολόγοι χρειάστηκαν εννιά χρόνια για να ανασύρουν όλα τα κομμάτια του αγάλματος.

- Το άγαλμα μάλλον είχε τοποθετηθεί ως ανάθημα σε κάποιο ιερό (ίσως σχετίζεται με το ιερό του Ογχήσιου Ποσειδώνα) μετά από μια νίκη σε ιπποδρομίες. Εντύπωση προκαλεί ότι δεν απεικονίζεται ο Έλληνας ιδιοκτήτης των αλόγων αλλά ο αφρικανός αναβάτης – εκπαιδευτής. Η μη απεικόνιση Ελλήνων και ο έντονος ρεαλισμός είναι χαρακτηριστικά της ελληνιστικής περιόδου.

Πηγή: Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο.

Μιχαήλ Τσιρόζογλου Α΄

Η πόλη μου η Ιστιαία

Ιστιαία. Για κάποιους μια σχετικά άγνωστη πόλη. Για μένα;
Τι είναι για μένα; Όπως λέει ο ποιητής:

“Μην ειν’ οι κάμποι;

Μην είναι τ’ άσπαρτα ψηλά βουνά;

Μην είν' ο ήλιος της, που χρυσολάμπει;

Μην είναι τ’άστρα της τα φωτεινά;”

Ναι, είναι όλα αυτά! Είναι η μικρή μου πατρίδα. Είναι ο τόπος που γεννήθηκα, που μεγαλώνω, που κάνω φίλους και όνειρα. Είναι ο τόπος που με κρατά γερά κοντά του με τόσα συναισθήματα. Τα ίδια που νιώθει κάθε άνθρωπος για το δικό του τόπο, σ’ όποια γωνιά της γης κι αν βρίσκεται.

Η Ιστιαία λοιπόν είναι η πόλη μου, ο μικρόκοσμός μου και πέρα από τα συναισθήματα υπάρχει κάτι ακόμη. Εκτός από παρόν και μέλλον, έχει και παρελθόν. Έτσι καθώς αναρωτιέται ο ποιητής:

“Μην είναι τάχατε τα ερειπωμένα

αρχαία μνημεία της, χρυσή στολή

που η τέχνη εφόρεσε και το καθένα

μια δόξα αθάνατη αντιλαλεί;”

Αναρωτιέμαι κι εγώ για το ποιά είναι η ιστορία της Ιστιαίας στο πέρασμα των χρόνων. Οφείλω να ξέρω. Γνωρίζοντας την

Ιστορία της πόλης μας και εκτιμώντας τους αγώνες και τα έργα των ανθρώπων της μπορούμε να συνεχίσουμε και να πετύχουμε την εξέλιξή της. Ξεκινάμε λοιπόν το ταξίδι μας στο παρελθόν! Η πρώτη αναφορά για την Ιστιαία γίνεται από τον Όμηρο στην Ιλιάδα ως “πολυστάφυλος Ιστιαία”. Κατοικήθηκε γύρω στα 2000 π.Χ από Ίωνες και αργότερα το 1600 π.Χ-1400 π.Χ. από τους αιολικής καταγωγής Άβαντες. Μεγάλη ανάπτυξη η

περιοχή της Ιστιαίας γνώρισε τον 8ο αιώνα π.Χ. από το εμπόριο και τη ναυτιλία. Δημιούργησε πολλές αποικίες στη Νότια Ιταλία και Σικελία. Το όμορφο όνομα “Ιστιαία” οφείλεται κατά πάσα πιθανότητα στα ίσια δένδρα του Τελέθριου όρους τα οποία ζητούσαν σε όλον τον τότε γνωστό κόσμο για ιστία (κατάρτια) για τα πηλοία. Υπάρχει βέβαια και η εκδοχή πως το όνομά της οφείλεται στη νύμφη Ιστιαία, κόρη του Ιρυτέα και αδελφή του Ωρεού. Ο Ιριτέας ήταν γιός του Ποσειδώνα και της Αηκιόνης.

Η Ιστιαία συμμετείχε στον Τρωϊκό πόλεμο. Αργότερα προσχώρησε στην Αθηναϊκή Συμμαχία, αλλή το 446 π.Χ αποχώρησε και ο Περικλής την έκαψε ολοσχερώς, έδωσε μάλιστα μεγάλο μέρος του πληθυσμού στη Θεσσαλία και έφερε στους Ωρεούς 2000 Αθηναίους. Οι Ωρεοί, ένα χωριό δίπλα στην Ιστιαία, ήταν ενωμένο με αυτήν. Η αρχαία Ιστιαία ήταν χτισμένη στην πε-

ριοχή "Παλαιοκαμάρα". Το 480 π.Χ. κατά τη ναυμαχία βορειοανατολικά της Ιστιαίας στο ακρωτήριο Αρτεμίσιο, (μεταξύ των σημερινών χωριών Αρτεμίσιο και Ελληνικά), ο Ξέρξης στρατοπέδευσε στην ευρύτερη περιοχή της Ιστιαίας και έκανε τεράστιες καταστροφές.

Για την εποχή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας δεν έχουμε πολλά στοιχεία. Επισκιάζεται η Ιστορία της Ιστιαίας από αυτήν της Αιδηψού (λιουτρόπολη δίπλα στην Ιστιαία) που λόγω των Ιαματικών της νερών ήκμασε, αφού ο Καίσαρας την επισκεπτόταν τακτικά. Το 1204 μ.Χ. με την 4η σταυροφορία και την κατάλυση του Βυζαντίου, η περιοχή μας περνά στη διοίκηση ενός από τους Τριτημόριους που μοίρασαν την Εύβοια σε τρία τμήματα και στη συνέχεια στους Βενετούς. Ο πλούσιος τόπος και η στρατηγική θέση της Ιστιαίας δεν άφησαν ποτέ κανέναν αδιάφορο. Μετά την άλωση της Πόλης το 1453 ήρθε και η σειρά της Ιστιαίας. Το 1470 περνά στην κατοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Τότε εμφανίζεται η ονομασία Ξροχώρι.

Η Ιστιαία ήταν στην δικαιοδοσία του Αλή Πασά μέχρι το θάνατό του το 1822. Πολλές επαναστάσεις έγιναν στην Εύβοια για να ελευθερωθεί από τους Οθωμανούς αλλά όλες πνίγονταν στο αίμα. Το 1821 πρώτο στην Εύβοια επαναστάτησε το Ξροχώρι. Στις 8 Μάη έγινε η περίφημη μάχη του Ξροχωρίου με οπλαρχηγό τον Βερούση Μουτσανά, ξάδελφο του Οδυσσέα Ανδρούτσου. Σ' αυτήν έπεσε νεκρός ο αγωνιστής Αθανάσιος Κορφιάτης. Το 1833 η Εύβοια, μαζί και η Ιστιαία ενσωματώθηκαν στο ελεύθερο ελληνικό κράτος. Τότε τα Τούρκικα τσιφλίκια αγοράστηκαν από Άγγλους και όχι μόνο.

Κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού αγώνα πολλή Ιστιαίείς συμμετείχαν εθελοντικά. Κατά τη γερμανική κατοχή η Ιστιαία υπέφερε πάρα πολύ, λόγω της στρατηγικής θέσης της. (Βρίσκεται απέναντι από τον Παγασητικό και “βλέπει” το Αιγαίο). Οι κάτοικοι υπέστησαν τα πάνδεινα από το γερμανικό στρατό κατοχής. Δυστυχώς τα άσχημα χρόνια για τον τόπο μου συνεχίστηκαν και στον εμφύλιο που ακολούθησε τη γερμανική κατοχή, αφαιρώντας πολλές ζωές και αφήνοντας την Ιστιαία στην ουρά της εξέλιξης παρότι είναι ένας τόπος που παράγει κηπευτικά, δημητριακά, ξηρούς καρπούς, ελιές, φρούτα, κτηνοτροφικά, ξυλεία, ρητίνη και αλιευτικά.

Όλα αυτά τα προϊόντα που προανάφερα μαζί με τον τουρισμό πιστεύω πως είναι τα όπλα μας με τα οποία η δική μας γενιά θα μπορέσει να δώσει στην πόλη μου την ανάπτυξη και την αίγλη που της αξίζει.

Αλεξίου Αναστασία Γ1

Ένα απολυτήριο του σχολείου μας από το 1943!

Νοσταλγικές εικόνες της Ιστιαίας

ΠΑΡΑΧΩΡΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ κ. Α. ΚΑΛΛΕΜΗ

ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ

ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥ ΞΗΡΙΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΕΝΤΡΟΣΤΟΙΧΙΑ

ΠΑΡΑΧΩΡΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ κ. ΑΚΡΙΒΗ ΑΛΕΞΙΟΥ

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΙΑΙΑΣ

Ο ΑΝΩ ΠΛΑΤΑΝΟΣ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1960

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟ 1961

Παραολυμπιακοί αγώνες

Το περασμένο καλοκαίρι διαπιστώσαμε εντελώς τυχαία, ότι η κρατική τηλεόραση αναμετέδιδε τους Παραολυμπιακούς αγώνες καθημερινά για αρκετές ώρες. Στην αρχή, από περιέργεια και διστακτικά, καθίσαμε και τους παρακολουθήσαμε με τη σκέψη πως μάλλον θα μελαγχολήσουμε. Τα συναισθήματά μας όμως απότομα άλλαξαν, όταν στην τελική έναρξης είδαμε να παρελάζουν οι αθλητές με πρόσωπα φωτεινά και χαμογελαστά που έδειχναν ότι τα τόσο σοβαρά προβλήματα που αντιμετώπιζαν δεν κατάφεραν να τους κλείσουν στα σπίτια τους και να τους απομονώσουν. Αγωνίζονταν με φοβερή θέληση, προσπάθεια, υπομονή και επιμονή και σε πολλές περιπτώσεις έσπαζαν το ένα μετά το άλλο τα ρεκόρ. Αρχίσαμε να νιώθουμε ενοχές για τη γκρίνια και τα παράπονά μας για τα μικροπροβλήματα της καθημερινότητας

Παρακολουθήσαμε όλες τις αναμεταδόσεις με μεγάλη προσήλωση. Κάθε μέρα αισθανόμασταν πιο δυνατές και πιο αποφασισμένες να παλεύουμε για το καλύτερο. Οι αθλητές της Παραολυμπιάδας έγιναν τα πρότυπά μας.

Θελήσαμε να μάθουμε περισσότερα γι' αυτούς τους αγώνες και ψάξαμε για πληροφορίες. Ωρισμένες από αυτές που τις θεωρήσαμε πιο ενδιαφέρουσες τις γράφουμε παρακάτω για όποιον θα ήθελε, όπως κι εμείς, να μάθει περισσότερα.

Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες είναι οι ισοδύναμοι Ολυμπιακοί Αγώνες για τους αθλητές με κινητικές, οπτικές ή διανοητικές αναπηρίες.

Οι πρώτοι αγώνες για αθλητές με αναπηρία έγιναν το 1948 στο Στόουκ Μάντεβιλ στην Αγγλία. Ταυτόχρονα με την τελική έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων του 1948 στο Λονδίνο, ξεκίνησαν και οι αγώνες του Στόουκ Μάντεβιλ και έτσι έγινε η πρώτη αθλητική διοργάνωση για αθλητές με αμαξίδιο που από τότε έγιναν θεσμός. Τέσσερα χρόνια αργότερα, συμμετείχαν σε αυτούς τους αγώνες και αθλητές από την Ολλανδία και δημιουργήθηκε το

διεθνές κίνημα που είναι γνωστό από τότε ως Παραολυμπιακό κίνημα.

Οι πρώτοι Αγώνες με χαρακτήρα Ολυμπιακό για αθλητές με αναπηρία οργανώθηκαν το 1960 στη Ρώμη, ύστερα από τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην ίδια πόλη και από τότε θεωρούνται ως οι πρώτοι Παραολυμπιακοί Αγώνες. Περίπου 400 αθλητές από 23 χώρες συμμετείχαν σε οκτώ αθλήματα. Τα έξι από αυτά εξακολουθούν να περιλαμβάνονται στο αγωνιστικό πρόγραμμα των Παραολυμπιακών Αγώνων. Είναι η Τοξοβολία, η Κοιλύμβηση, η Ξιφασκία, η Καλαθοσφαίριση (μπάσκετ), η Επιτραπέζια Αντισφαίριση (πίνγκ-πόνγκ), και ο Στίβος.

Από τότε, οι Παραολυμπιακοί Αγώνες διεξάγονται κάθε τέσσερα χρόνια, την ίδια χρονιά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Από το 1976 στους αγώνες του Τορόντο, προστέθηκαν και άλλες κατηγορίες αναπηρίας και άρχισαν να συγχωνεύονται διαφορετικές κατηγορίες αθλητών με αναπηρία για τη συμμετοχή τους όχι μόνο στους Παραολυμπιακούς Αγώνες αλλά και σε άλλες διεθνείς αθλητικές διοργανώσεις. Την ίδια χρονιά έγιναν και οι πρώτοι Χειμερινοί Παραολυμπιακοί Αγώνες στη Σουηδία.

Οι Παραολυμπιακοί αγώνες μέχρι το 1984 δεν γίνονταν στην ίδια χώρα με τους Ολυμπιακούς. Οι Παραολυμπιακοί της Σεούλ (1988) ξεχώρισαν και από το γεγονός ότι οι Ολυμπιακοί και Παραολυμπιακοί Αγώνες έγιναν όχι μόνο στην ίδια χώρα αλλά και στην ίδια πόλη και χρησιμοποιήθηκαν οι ίδιες εγκαταστάσεις με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Από τότε, οι Παραολυμπιακοί γίνονται στην ίδια πόλη με τους Ολυμπιακούς Αγώνες .

Από το 1960, έχουν διοργανωθεί δώδεκα Θερινοί Παραολυμπιακοί Αγώνες και εννέα Χειμερινοί. Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες θεωρούνται ως η δεύτερη μεγαλύτερη αθλητική διοργάνωση του κόσμου μετά τους Ολυμπιακούς.

Η συμμετοχή της Ελλάδας

Πρώτη φορά συμμετείχαν Έλληνες αθλητές σε Παραολυμπιακούς Αγώνες το 1976. Από το 1988, η Ελλάδα συμμετέχει στους Αγώνες με επίσημες Εθνικές Αποστολές. Όλα αυτά τα χρόνια, οι Έλληνες αθλητές πέτυχαν καλές επιδόσεις και κέρδισαν πολλά μετάλλια.

Οι Έλληνες αθλητές κέρδισαν τα πρώτα μετάλλια στους Παραολυμπιακούς Αγώνες της Σεούλ το 1988 κατακτώντας 1 αργυρό και 3 χάλκινα. Στη Βαρκελώνη το 1992 κέρδισαν 2 αργυρά και ένα χάλκινο, ενώ στους Αγώνες της Ατλάντα το 1996 κέρδισαν 1 χρυσό,

1 αργυρό και 3 χάλκινα μετάλλια.

Το 2000 στο Σύδνεϋ, η Ελληνική ομάδα συμμετείχε με 42 αθλητές. Αγwνίστηκαν στο στίβο, την κολύμβηση, την άρση βαρών,

την καλαθοσφαίριση και το τζούντο. Κέρδισε 11 μετάλλια, 4 χρυσά, 4 ασημέ-

νια και 3 χάλκινα. Στην Αθήνα το 2004, η Ελλάδα συμμετείχε με την πολυπληθέστερη μέχρι στιγμής Παραολυμπιακή Ομάδα, με 137 αθλητές, η οποία κατέδειξε την ανοδική πορεία του Παραολυμπιακού κινήματος στην Ελλάδα και κίνησε το ενδιαφέρον της Ελληνικής Κοινωνίας. Οι Έλληνες αθλητές και οι Ελληνίδες αθλήτριες κατάφεραν να κατακτήσουν συνολικά 20 μετάλλια (3 χρυσά, 13 αργυρά, 4 χάλκινα). Οι Αγwνες της Αθήνας ανέδειξαν τον αθλητισμό των ατόμων με αναπηρία και τον τοποθέτησαν στη θέση που του αρμόζει στην Παγκόσμια αθλητική οικογένεια και ιδιαίτερα στην Ελληνική αθλητική οικογένεια.

Οι Παραολυμπιακοί Αγwνες του Πεκίνου ήταν οι πιο επιτυχημένοι αγwνες για την Ελληνική Ομάδα μέχρι στιγμής. Συμμετέχοντας σε 10 αθλήματα οι 69 αθλητές και αθλήτριες της Ελληνικής Ομάδας κατάφεραν να κατακτήσουν 24 μετάλλια (5 χρυσά, 9 αργυρά και 10 χάλκινα) ξεπερνώντας κάθε προηγούμενο και κατάφεραν να καταταχθούν 20οι στην παγκόσμια κατάταξη. Τέσσερα χρόνια μετά τους πολύ επιτυχημένους αγwνες της Αθήνας οι Έλληνες αθλητές και αθλήτριες έδειξαν την μεγάλη τους κλίση υπογραμμίζοντας την ανάπτυξη του Παραολυμπιακού Κινήματος στην Ελλάδα.

Τα ρεκόρ που σημειώνονται στους Παραολυμπιακούς Αγwνες μπορούν να συγκριθούν με τα ρεκόρ των Ολυμπιακών αθλητών (όπως στα 100μ. ανδρών στο Στίβο) και σε ορισμένες περιπτώσεις (όπως στην Άρση βαρών σε πάγκο) τα Παραολυμπιακά ρεκόρ ξεπερνούν εκείνα των αθλητών χωρίς αναπηρία.

Ψαράκη Μάρθα Β3
Σταθαρά Μαρία Β3

Γιάννης Αντετοκούμπο

Μια συνέντευξη

Πριν λίγες μέρες διάβασα στην εφημερίδα "Documento" μια συνέντευξη του Γιάννη Αντετοκούμπο που έδωσε στο δημοσιογράφο Νίκο Παπαδογιάννη και με εντυπωσίασε. Ο Γιάννης είναι ένας αθλητής με αγάπη προς την πατρίδα του, την Ελλάδα (και ως προσπαθούν ορισμένοι να πουν πως

δεν είναι Έλληνας), με ήθος, αγάπη για την οικογένειά του και σεμνότητα στην καθημερινότητά του.

Από τη συνέντευξη αυτή ορισμένα τμήματα μπορείτε να δείτε παρακάτω.

-Τι πιστεύεις πως χρωστάς στην Ελλάδα, αφού αυτή δεν σου έχει προσφέρει τίποτα; Το μόνο που σου δώσαμε ήταν ένα διαβατήριο. Κι αυτό μόνο όταν φοβήθηκαν πως δεν θα συμμετάσχεις στην Εθνική ομάδα.

«Η σχέση με τη χώρα σου ποτέ δεν μπορεί να βασιστεί στο τι σου χρωστάει ή στο τι της οφείλεις. Ούτε κρίνεται από ένα διαβατήριο ή τις δυσκολίες της καθημερινότητας».

-Ναι, αλλά είναι γεγονός ότι σου έδωσε μόνο το διαβατήριο.

«Με ρωτάς τι σημαίνει η χώρα που έδωσε την ευκαιρία στους γονείς μου να γεννήσουν τέσσερα παιδιά, να πάνε στο σχολείο, να βρουν μια γειτονιά και μια εκκλησία που τους αγκάλιασε. Επίσης, ανθρώπους που πίστεψαν σε μένα και τον αδελφό μου, πριν καν εμείς πιστέψουμε στον εαυτό μας, αλλά και φίλους που ήταν πάντα εκεί. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να πω κάτι παραπάνω».

- Τι είναι αυτό που σε κρατάει προσγειωμένο, τώρα που σου συμβαίνουν πράγματα που ούτε καν είχες διανοηθεί; Ποια σκέψη είναι το «φρένο» όταν πάει να ξεφύγει το μυαλό;

«Προσπαθώ να μην ξεχνώ από που έρχομαι και τι θυσίες έχουν κάνει οι γονείς μου για να μπορώ να απολαμβάνω το σήμερα».

-Έχεις βρεθεί μπροστά σε πειρασμούς; Τι είδους πειρασμούς; Πόσο εύκολο είναι να αντισταθεί ένας νέος 20-22 ετών όταν του προσφέρονται τα πάντα στο πιάτο;

«Για να είμαι ειλικρινής, τα τελευταία τέσσερα χρόνια η ζωή μου είναι προ-

ποντήριο, σπίτι, αεροδρόμιο, αγώνες και πάλη απ' την αρχή!

Πιστεύω στην πειθαρχία και στην αναγκαιότητα της ρουτίνας, ώστε να βγεί αυτό το πολύ δύσκολο πρόγραμμα».

-Σε αυτά τα τρισήμισα χρόνια που ζείς στην Αμερική, υπήρξαν στιγμές που φοβήθηκες ότι τα πράγματα δεν θα πάνε καλά; Πως το αντιμετώπισες; Πώς ξεπερνάς τις δύσκολες στιγμές;

«Δεν έχω μάθει να ζω με φόβο. Σίγουρα τα πράγματα δεν ήταν τέλεια, και ούτε θα γίνουν. Αλλά στο μπάσκετ, όπως και στη ζωή, όλα είναι δράση-αντίδραση. Δεν υπάρχει περιθώριο για παύση. Πρέπει να είσαι πάντα έτοιμος να ανταπεξέλθεις».

-Πώς θα ήθελες να σε θυμούνται στο μέλλον; Όχι μόνο ως αθλητή αλλά και ως προσωπικότητα.

«Θα ήθελα να με θυμούνται ως καλό γιο, καλό αδερφό, καλό συμπαίκτη και καλό συνάνθρωπο».

-Τι σημαίνουν για σένα τα χρήματα; Με ποιό τρόπο άλλαξαν τη ζωή σου; **«Όσοι με γνωρίζουν καλά, ξέρουν πως οι προτεραιότητες στη ζωή μου παραμένουν οι ίδιες. Τα χρήματα έδωξαν το άγχος της επιβίωσης και χάρισαν στα μικρότερα αδέρφια μου την ευκαιρία να σπουδάσουν, κάτι που ούτε εγώ, ούτε ο Θανάσης καταφέραμε τελικά».**

-Υπάρχει κάτι που λείπει από τη ζωή σου; Κάτι που δεν είχες και δεν έχεις τώρα;

«Προφανώς μου λείπει η παρέα μου από την παλιά γειτονιά. Θα ήθελα επίσης να είχα ελεύθερο χρόνο, για να κάνω πράγματα με τους δικούς μου ανθρώπους. Αυτοί είναι που μου προσφέρουν την απόλυτη πνευματική και ψυχική ισορροπία. Για τους δικούς μου ανθρώπους, άηλωστε, είμαι ακόμη ο Γιαννάκης! Είχα, έχω και θα έχω πάντα την ανάγκη να τους αισθάνομαι δίπλα μου. Κι αυτό δεν έχει να κάνει με την αναζήτηση της ανεξαρτησίας».

-Γιάννη τι σε κάνει να πεισμώνεις περισσότερο;

«Η ήττα. Τίποτα δεν με θυμώνει πιά πολύ από ένα χαμένο ματς! Ο μόνος τρόπος για να το ξεπεράσω είναι να δουλέψω πιο σκληρά, ώστε να κερδίσω το επόμενο παιχνίδι. Πολλές φορές φέρνω στο γήπεδο τα μικρά αδέρφια μου για να προσπαθούμε μαζί».

-Συμπλήρωσε την παρακάτω φράση με όσες λέξεις θέλεις: «Ο Γιάννης Αντετοκούνμπο είναι...» Όσες περισσότερες βάλεις, τόσο το καλύτερο!

«Ο Γιάννης είναι ένα παιδί που πιστεύει στη σκληρή δουλειά και γνωρίζει ότι τίποτα δεν χαρίζεται στη ζωή. Δεν αφήνει μέρα να πάει χαμένη και προσπαθεί καθημερινά να βελτιώνεται στο παρκέ αλλά και έξω από το γήπεδο».

Αθανασίου Γιάννης Β1

Direct line to heaven

An Australian decided to write a book about famous churches around the world.

So he bought a plane ticket and took a trip to England thinking that he would start by working his way across Europe.

On his first day he was inside a church taking photographs when he noticed a golden telephone mounted on the wall with a sign that read “\$ 10,000.000 per call”. The Australian, being intrigued asked a priest who was strolling by what the telephone was used for. The priest replied that it was a direct line to heaven and that for \$ 10,000.000 you could talk to God. The Australian thanked the priest and went on his way.

Next stop was in France. There, at a very large cathedral, he saw the same golden telephone with the same sign under it. He wondered if this was the same kind of telephone he saw in England and he asked a nearby nun what its purpose was. She told him that it was a direct line to heaven and that for \$ 10,000.000 he could talk to God.

“O.K., thank you.” said the Australian.

He then travelled to Spain, Italy, Germany, Sweden and Czech Republic. In every church he saw the same golden telephone with the same “\$ 10.000,000 per call” sign under it.

The Australian, upon leaving the Netherlands, decided to travel to Greece to see if Greeks had the same phone. He arrived in Greece, and again, in the first church he entered, there was the same golden telephone, but this time the sign under it read, “40 cents per call.” The Australian was surprised so he asked the priest about the sign. “Father, I’ve travelled all over Europe and I’ve seen this same golden telephone in many churches. I’m told that it’s a direct line to Heaven, but in all of Europe the price was \$10,000 per call. Why is it so cheap here?”

The priest smiled and answered, “You’re in Greece now, my son; it’s a local call.”

Μια απ’ ευθείας σύνδεση με τον παράδεισο

Ένας Αυστραλός αποφάσισε να γράψει ένα βιβλίο για της φημισμένες εκκλησίες όλου του κόσμου. Έτσι αγόρασε ένα αεροπορικό εισιτήριο και ταξίδεψε στην Αγγλία, ξεκινώντας από εκεί με σκοπό να διασχίσει την Ευρώπη.

Την πρώτη μέρα βρέθηκε μέσα σε μια εκκλησία, βγάζοντας φωτογραφίες, όταν παρατήρησε ένα χρυσαφί τηλέφωνο τοποθετημένο πάνω στον τοίχο με μια επιγραφή που έλεγε «\$10.000.000 ανά κλήση». Ο Αυστραλός γεμάτος περιέργεια, ρώτησε έναν ιερέα που περνούσε από εκεί σε τι χρησίμευε το τηλέφωνο. Ο ιερέας απάντησε ότι ήταν μια απ’ ευθείας γραμμή για τον παράδεισο και ότι για 10.000.000 \$ θα μπορούσε να μιλήσει με το Θεό. Ο Αυστραλός ευχαρίστησε τον ιερέα και συνέχισε το δρόμο του.

Η επόμενη στάση ήταν στη Γαλλία. Εκεί σε ένα πολύ μεγάλο καθεδρικό ναό, είδε το ίδιο χρυσαφί τηλέφωνο με την ίδια επιγραφή από κάτω. Αναρωτιόταν αν ήταν το ίδιο είδος τηλεφώνου με αυτό που είδε στην Αγγλία και ρώτησε μια καλόγρια, που ήταν σε κοντινή απόσταση, ποια ήταν η χρήση του. Του είπε ότι ήταν απευθείας γραμμή με τον παράδεισο και ότι για 10,000,000 \$ θα μπορούσε να μιλήσει με το Θεό.

“Εντάξει, ευχαριστώ”, είπε ο Αυστραλός.

Μετά ταξίδεψε στην Ισπανία, Ιταλία, Γερμανία, Σουηδία και Τσεχία. Σε κάθε εκκλησία έβλεπε το ίδιο χρυσαφί τηλέφωνο με την ίδια \$ 10,000,000 ανά κλήση, επιγραφή από κάτω.

Ο Αυστραλός, κατά την αναχώρησή του από την Ολλανδία, αποφάσισε να ταξιδέψει στην Ελλάδα, να δει αν και οι Έλληνες είχαν το ίδιο τηλέφωνο. Έφτασε στην Ελλάδα, και πάλι, στην πρώτη εκκλησία που μπήκε, υπήρχε το ίδιο χρυσαφί τηλέφωνο, αλλά αυτή τη φορά η επιγραφή από κάτω έγραφε “40 σεντς ανά κλήση”. Ο Αυστραλός έμεινε έκπληκτος, οπότε ρώτησε τον ιερέα σχετικά με την επιγραφή. “Πάτερ, έχω ταξιδέψει σε όλη την Ευρώπη και έχω δει το ίδιο χρυσαφί τηλέφωνο σε πολλές εκκλησίες. Μου είπαν ότι είναι μια απευθείας γραμμή για τον παράδεισο, αλλά σε όλη την Ευρώπη η τιμή ήταν \$ 10,000,000 ανά κλήση. Γιατί είναι τόσο φθηνά εδώ; Ο ιερέας χαμογέλασε και απάντησε:

“Είσαι στην Ελλάδα τώρα, τέκνο μου, η κλήση είναι τοπική.”

Ραδόπουλος Μάριος Β΄3
Μαγκλαβάνης Γιώργος Β΄2

Ξέρετε ότι...

- Η ελληνική γλώσσα θεωρείται η πλουσιότερη στον κόσμο; Έχει επηρεάσει, σχεδόν όλες τις σύγχρονες γλώσσες του κόσμου. Ποια είναι όμως η λέξη, που αποτελεί πηγή για τα περισσότερα παράγωγα και σύνθετα της γλώσσας μας; Η λέξη «λέγω» έχει 1.530 σύνθετα και παράγωγα, περισσότερα από κάθε άλλη λέξη, και μάλιστα με μεγάλη διαφορά από τη δεύτερη. Ακολουθούν το «γράφω» 951, το «ποιώ» 852, η «ψυχή» 145, η «γλώσσα» 138, ο «φίλος» 244, η «φωνή» 212, το «βάλλω» 334, το «κράτος» 253. Αυτό σίγουρα είναι άξιο σεβασμού από εμάς, τους σύγχρονους Έλληνες!

- Τα περίφημα γλυπτά, γνωστά ως «ο Πήλιος στρατός», που βρέθηκαν στο μαυσωλείο του πρώτου Κινέζου αυτοκράτορα Τσιν Σι Χουάνγκ (246 π.Χ.), είναι έργο Ελλήνων καλλιτεχνών; Η συγκλονιστική αυτή αποκάλυψη για τους Έλληνες, οι οποίοι στους αμέσως μετα-Αλεξανδρινούς χρόνους έφτασαν μέχρι την Κίνα, τεκμηριώνεται πλέον επίσημα με επιστημονικά ευρήματα τα οποία ήδη έχουν ανακοινωθεί σε παγκόσμιο επίπεδο. Εκεί αποδεικνύεται η βαθιά επίδραση που είχε το Ελληνικό πνεύμα στην Κίνα, ήδη από τον 3ο π.χ. αιώνα. Αυτό ήταν γνωστό και από πλήθος άλλων στοιχείων που επιβεβαιώνουν τον άποχο που άφησε η εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου στη μεγάλη Κινεζική αυτοκρατορία, όπως και σε όλη την Ασία γενικότερα.

- Το πιο διάσημο όνομα στις επιλογές των γονιών για το παιδί, σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι ελληνικό; Κάποια χρόνια πριν, το όνομα αυτό δεν είχε την ίδια δυναμική με σήμερα. Πλέον έχει κατακτήσει την κορυφή! Το όνομα Σοφία λοιπόν (Sofia, Sophia κτλ.), έχει γίνει αγαπημένο κοριτσίστικο όνομα σε δεκάδες χώρες του πλανήτη και ειδικότερα στο Μεξικό, στην Ιταλία και στη Ρωσία. Σύμφωνα με την Independent, το όνομα Σοφία έρχεται τρίτο στις επιλογές των Αμερικανών γονιών, και δεύτερο ή τρίτο σε τουλάχιστον είκοσι άλλες χώρες της υφής!

- Κοιτάζοντας το πληκτρολόγιο του υπολογιστή σας, αλλά και των παλαιότερων γραφομηχανών, θα διαπιστώσετε ότι τα «Q, W, E, R, T και Y» είναι τα πρώτα έξι γράμματα, ενώ όλα είναι μπερδεμένα μεταξύ τους. Ποιος, όμως, αποφάσισε τη ρύθμιση αυτή και για ποιο λόγο ανακάτεψε τα γράμματα; As πάρουμε, λοιπόν, τα πράγματα από την αρχή! Η πρώτη γραφομηχανή κατασκευάστηκε το 1868 στις ΗΠΑ από τον Christopher Sholes Latham και περιλάμβανε ένα κινητό μηχανισμό με μελάνι, ένα μοχλό για τη

συστροφή του χαρτιού και ένα πληκτρολόγιο με γράμματα, τα οποία ήταν τοποθετημένα αλφαβητικά. Από την αρχή, όμως, της λειτουργίας τους οι γραφομηχανές παρουσίασαν πολλά προβλήματα, επειδή μπλόκαραν συνεχώς τα γράμματα και «κολλούσαν», εξαιτίας της μεγάλης ταχύτητας των γραμματέων. Η μόνη λύση στο πρόβλημα αυτό ήταν να μειώσουν την ταχύτητά τους οι δακτυλογράφοι, έτσι ώστε να μην «κολλάνε» τα πληκτρα. Είναι χαρακτηριστικό, μάλιστα, ότι το πρόβλημα παρουσίαζαν κυρίως τα πρώτα γράμματα του αλφαβήτου. Ο Latham σκέφτηκε τότε ότι μία ήταν η λύση: Έπρεπε να... μπερδέψει τις γραμματείς, ανακατεύοντας τα γράμματα στο πληκτρολόγιο! Αυτό ήταν! Η σκέψη του ήταν... μεγαλειώδης και η επιτυχία της αποτυπώθηκε πολύ γρήγορα και στην πράξη, αποδεικνύοντας ότι τελικά το... μπερδέμα είχε αποτέλεσμα! Η ταχύτητα των γραμματέων μειώθηκε αισθητά, αφού για να σχηματίσουν πλέον μια λέξη έπρεπε να «διανύσουν» μεγαλύτερη... απόσταση με τα δάχτυλα στο πληκτρολόγιο, αλλιώς και να... ψάξουν λίγο παραπάνω τα γράμματα! Και -ω! του θαύματος- τα «κολλημάτα» στα γράμματα εξαφανίστηκαν! Η επιτυχία του πληκτρολογίου «QUERTY» συνεχίζεται μέχρι σήμερα...

- Υπάρχει μια μικροσκοπική τρύπα στο κάτω μέρος του παραθύρου του αεροπλάνου; Αν δεν το έχετε παρατηρήσει, την επόμενη φορά που θα ανεβείτε σε αεροπλάνο και ζητήσετε να καθίσετε δίπλα στο παράθυρο, παρατηρήστε ότι υπάρχει μια μικροσκοπική τρύπα στο κάτω μέρος του παραθύρου. Αυτό, δεν πρέπει να σας πανικοβάλλει, αλλιώς αντιθέτως να σας καθησυχάσει μιας και είναι ένα σημαντικό στοιχείο ασφάλειας. Αυτή η μικρή οπή, υπάρχει σε κάθε αεροσκάφος και σε κάθε παράθυρό του. Λέγεται οπή αερισμού και χρησιμοποιείται για τη ρύθμιση της πίεσης μέσα στο παράθυρο, καθώς η πίεση μέσα στην καμπίνα είναι πολύ μεγαλύτερη από ότι έξω. Επιπλέον, επιτρέπει τη μεταφορά αέρα ανάμεσα στα δυο στρώματα (τα παράθυρα των αεροπλάνων αποτελούνται από 3 στρώματα), και έτσι δεν μένει η υγρασία και αποτρέπει το παράθυρο να θαμπώνει. Ταυτόχρονα, αν το εξωτερικό στρώμα χαλάσει, θα πάρει τη θέση του το μεσαίο, χωρίς να συμβεί κάτι δυσάρεστο... Άρα, η σημασία αυτής της οπής, είναι πολύ μεγαλύτερη από το μέγεθός της!

- Οι γιατροί έχουν ειδικό λόγο που έχουν τόσο κακό γραφικό χαρακτήρα; Όλοι έχουμε σχολιάσει κάποια στιγμή τον ακαταλαβίστικο γραφικό χαρακτήρα του γιατρού στη συνταγή που μας έγραψε για κάποιο φάρμακο ή στις εξετάσεις που μας έγραψε να κάνουμε. Είναι πραγματικά ένα φαινόμενο κοινό στους γιατρούς όλου του κόσμου, και όχι μόνο της Ελλάδας! Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Η απάντηση βρίσκεται στη ρουτίνα που ακολουθεί

ένας γιατρός και με την οποία εμείς δεν είμαστε εξοικειωμένοι.

Ένα πρόβλημα για τους γιατρούς είναι ο όγκος των εγγράφων που ακολουθούν κάθε συνάντηση με έναν ασθενή. Πρόκειται για μια νομική απαίτηση: όλα όσα γίνονται πρέπει να τεκμηριώνονται. Οι γιατροί γνωρίζουν πολύ καλά ότι η διαδρομή του χαρτιού καταλήγει σε κάποιο αρχείο, και το χαρτί αυτό δεν θα δει ποτέ ξανά το... φως. Αντιμετωπίζουν την όλη διαδικασία ως ύψιστη γραφειοκρατία, που αποτελεί εμπόδιο στην πραγματική δουλειά που θέλουν να κάνουν, και αυτή είναι η φροντίδα του ασθενούς και η σωστή μέθοδος θεραπείας του. Οι γιατροί, επίσης, ξέρουν ότι αυτά που γράφουν προορίζονται για τα μάτια τα δικά τους και άλλων συναδέλφων τους ή άλλων επαγγελματιών στο χώρο της Υγείας (π.χ. για τους φαρμακοποιούς) και όχι για το κοινό. Η γραφή τους είναι ως επί το πλείστον δύσκολο να αποκρυπτογραφηθεί από έναν τρίτο, επειδή δεν θα ήξερε τι να ψάξει ανάμεσα στις λέξεις που σημείωσε ο γιατρός. Όταν κάποιος γνωρίζει, για παράδειγμα, τα πιθανά φάρμακα ή την πιθανή αγωγή για μια πάθηση, τότε περιμένει να δει συγκεκριμένες λέξεις και ονομασίες στο χαρτί. Όσο κι αν αυτές είναι γραμμένες με ακαταλαβίστικο τρόπο, αν ξέρει κανείς τι αναζητά, τότε αυτό αποκαλύπτεται μπροστά του στο χαρτί. Βέβαια, η ηλεκτρονική συνταγογράφηση βάζει ένα τέλος σε αυτό το φαινόμενο. (πηγή: fatsimare)

- Όλα τα μέρη του σώματος της γαλάζιας φάλαινας είναι τερατωδώς ογκώδη; Έτσι, η καρδιά της έχει μέγεθος όσο ένα Golf της Volkswagen, η γλώσσα της ζυγίζει όσο ένας ελέφαντας και ένα παιδάκι θα μπορούσε κάλλιστα να κολυπήσει μέσα στις τεράστιες φλέβες της!

- Κατά τη διάρκεια όλης μας της ζωής, αναπνέουμε περίπου 20 κιλά σκόνη; Δεδομένου αυτού, θα μπορούσαμε πάντως να βάζουμε συχνότερα ηλεκτρική σκούπα στο σπίτι!

- Το δέρμα μας ανανεώνεται συνεχώς; Κάθε ώρα χάνουμε περίπου 600.000 μόρια δέρματος! Δηλαδή, ένας άνθρωπος ηλικίας 70 χρόνων έχει χάσει στη ζωή του τουλάχιστον 50 κιλά δέρματος. Επίσης, μεγάλο μέρος της σκόνης που υπάρχει μες στο σπίτι μας προέρχεται από το "νεκρό" δέρμα μας!

- Οι ορχιδέες φυτρώνουν από πολύ μικροσκοπικούς σπόρους; Χρειάζονται 30.000 τέτοιοι σπόροι για να ισορροπήσουν στο βάρος με ένα συνηθισμένο σπόρο σιταριού!

- Στα παλαιότερα χρόνια, το προσδόκιμο ζωής ήταν πολύ χαμηλό; Πριν από

3.000 χρόνια στην αρχαία Αίγυπτο, οι άνθρωποι ζούσαν, κατά μέσο όρο, 30 χρόνια, ενώ πριν 900 χρόνια το προσδόκιμο υπολογιζόταν γύρω στα 50 χρόνια! Σε αντιδιαστολή με τα σημερινά δεδομένα, όπου στις αρχές του 20ου αιώνα, στις αναπτυγμένες χώρες, ο εκτιμώμενος χρόνος ζωής κυμαινόταν στα 70 χρόνια.

Σύμφωνα με επιστήμονες που μελέτησαν το θέμα, τα σκυλιά ταξιδεύουν με το κεφάλι έξω από το παράθυρο γιατί με αυτόν τον τρόπο μυρίζουν καλύτερα! Ως γνωστόν, η όσφρηση στα σκυλιά είναι η πιο ανεπτυγμένη από όλες τις αισθήσεις τους. Έτσι, όπως ακριβώς ένας άνθρωπος παρακολουθεί ένα τοπίο ή μια διαδρομή έχοντας οπτική επαφή από το παράθυρο του αυτοκινήτου, τα σκυλιά το κάνουν αυτό με τη μύτη τους.

Γνωρίζετε επίσης ότι:

Ένα μέσο σύννεφο ζυγίζει 500 τόνους.

Τα έσοδα της Samsung αποτελούν το 20% του ΑΕΠ της Νότιας Κορέας!

Η Nintendo χρονολογείται από την εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας!

Το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης είναι παλαιότερο από την Αυτοκρατορία των Αζτέκων!

Το 20% των θηλαστικών είναι νυχτερίδες.

Το 6% των ανθρώπων που έχουν ζήσει ποτέ στη γη, είναι ζωντανοί αυτοί την στιγμή!

Οι περισσότερες ταινίες του βωβού κινηματογράφου έχουν χαθεί.

Το ψηλότερο βουνό στη Γη είναι κάτω από τη θάλασσα. Το υποθαλάσσιο βουνό Mauna Kea στη Χαβάη έχει ύψος 10.200 μέτρα, ενώ το όρος Έβερεστ (μόνο!) 8.848 μέτρα.

Στάθης Ταραξίδης Γ4
Αράπογλου Χρήστος Β1
Σταμούλης Αλέξανδρος Γ4

Ασκύσεις Λογικής

ΑΣΚΗΣΗ 1. Το χαρτζιλίκι

Ο μικρός Κώστας ζητάει από τον πατέρα του χαρτζιλίκι γιατί δεν έχει καθόλου χρήματα. Εκείνος του λείει: «πήγαινε στο κομοδίνο, δεσ πόσα λεφτά έχει μέσα, βάλε άλληλα τόσα και πάρε 8». Το ίδιο έγινε και με τα άλληλα δύο παιδιά του, πρώτα τη Δήμητρα και μετά το Γιάννη. Στο τέλος δεν έμειναν καθόλου χρήματα στο κομοδίνο. Πόσα χρήματα βρήκε στο κομοδίνο το κάθε παιδί;

ΑΣΚΗΣΗ 2: Οι καμήλες του Αμπντουλάχ

"Ο Αμπντουλάχ είναι πολύ πλούσιος", είπε ο Αλή Μπαμπά. "Συγκεκριμένα έχει τουλάχιστον 100 καμήλες". "Αποκλείεται", είπε ο Ισμαήλ. "Είμαι σίγουρος ότι έχει λιγότερες από 100". "Απ' όσο ξέρω εγώ, έχει τουλάχιστον μία καμήλα", πρόσθεσε ο Φαρούχ. Αν μόνο ένας από τους τρεις έχει δίκιο, τότε πόσες καμήλες έχει ο Αμπντουλάχ;

ΑΣΚΗΣΗ 3: Τρία πανέρια με φρούτα

Έχουμε τρία κλειστά πανέρια και μία επιγραφή κρεμασμένη πάνω στο καθένα. Η πρώτη γράφει "ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ", η δεύτερη "ΜΑΝΤΑΡΙΝΙΑ" και η τρίτη γράφει "ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΝΙΑ". Ξέρουμε ότι και οι τρεις επιγραφές είναι τοποθετημένες λάθος. Πώς μπορούμε βγάζοντας ένα φρούτο από ένα μόνο πανέρι και χωρίς να κοιτάξουμε μέσα ή να ψαχουλέψουμε, να βάλουμε τις επιγραφές στη σωστή τους θέση;

ΑΣΚΗΣΗ 4: Οι δύο δίδυμοι

Δύο δίδυμοι παρουσιάζονται στο δικαστήριο. Ο ένας από αυτούς λείει πάντοτε ψέματα, ενώ ο άλλος πότε ψέματα και πότε την αλήθεια. Ο ένας δίδυμος, ο Τζων, είχε διαπράξει ένα έγκλημα. (Ο Τζων δεν ήταν κατ' ανάγκη αυτός που έλεγε πάντοτε ψέματα). "Είσαι ο Τζων;" ρωτάει ο δικαστής τον πρώτο δίδυμο. "Ναι, είμαι" του απαντάει. "Είσαι ο Τζων;" ξαναρωτάει ο δικαστής τον δεύτερο δίδυμο. Αν εκείνος του απαντούσε "ναι" ο δικαστής θα καταλάβαινε αμέσως ποιος ήταν ο Τζων. Το ίδιο αν του απαντούσε "όχι". Αμέσως ο δικαστής βρήκε ποιος ήταν ο Τζων. Ήταν ο πρώτος ή ο δεύτερος δίδυμος;

ΑΣΚΗΣΗ 5: Ψεύτες ανθρωποφάγοι

Ένας εξερευνητής έχει βρεθεί σε μία ζούγκλα που κατοικείται από δύο φυλές ιθαγενών. Η πρώτη φυλή αποτελείται από φιλήσυχους ιθαγενείς οι οποίοι λένε πάντα την αλήθεια. Η δεύτερη φυλή αποτελείται από ανθρωποφάγους που λένε πάντοτε ψέματα. Κατά τα άλληλα είναι απολύτως όμοιοι. Τρέχοντας για να ξεφύγει από ένα λιοντάρι που τον κυνηγούσε, βρέθηκε μπροστά σε ένα σταυροδρόμι που ο ένας δρόμος του οδηγούσε στο χωριό των φιλήσυχων και ο άλλος στο χωριό των ανθρωποφάγων. Δεν μπορούσε

όμως να θυμηθεί ποιος δρόμος οδηγεί που. Μπροστά στο σταυροδρόμι καθόταν ένας ιθαγενής μιας εκ των δύο φυλών. Ο εξερευνητής είχε χρόνο να του κάνει μόνο μία ερώτηση. Τι θα τον ρωτήσει για να οδηγηθεί στο χωριό των φιλήσυχων ιθαγενών;

ΑΣΚΗΣΗ 6: Την κυρία ή την τίγρη;

Ένας βασιλιάς έβαλε έναν κρατούμενο μπροστά από δύο πόρτες.

Η πόρτα Νούμερο 1 έγραφε: "Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΙΠΛΑΝΟ ΜΙΑ ΤΙΓΡΗ". Η πόρτα Νούμερο 2 έγραφε:

"ΣΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ ΔΩΜΑΤΙΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΜΙΑ ΤΙΓΡΗ". Ο βασιλιάς είπε στον κρατούμενο ότι η μία από τις δύο επιγραφές γράφει την αλήθεια και η άλλη ψέματα. Εάν ο κρατούμενος ανοίξει την πόρτα με την κυρία θα την παντρευτεί ενώ αν ανοίξει την πόρτα με την τίγρη θα φαγωθεί. Ποιά πόρτα πρέπει να ανοίξει ο κρατούμενος;

ΑΣΚΗΣΗ 7. "Η έξυπνη μέτρηση"

Κάποιος έχει ένα δοχείο κρασί και θέλει να δώσει σε φίλο του 1 λίτρο. Πώς μπορεί να το μετρήσει, χωρίς καθόλου απ' το κρασί να πάει χαμένο, αν διαθέτει μόνο ένα δοχείο των 5 λίτρων και ένα των 3 λίτρων;

ΑΣΚΗΣΗ 8. "Η λάμπα"

Έχουμε ένα δωμάτιο το οποίο έχει μια λάμπα (στο εσωτερικό του) και τρεις διακόπτες (στο εξωτερικό του). Ένας από αυτούς τους διακόπτες είναι αυτός που ανάβει τη λάμπα. Εμείς πρέπει με μία μόνο προσπάθεια να καταλάβουμε ποιος διακόπτης είναι ο σωστός. Δηλαδή ποιά ή ποιούς διακόπτες πρέπει να πατήσουμε ώστε όταν ανοίξουμε την πόρτα να καταλάβουμε ποιος είναι ο σωστός;

Εννοείται ότι όταν είναι κλειστή η πόρτα δεν βλέπουμε αν ανάβει ή όχι η λάμπα.

ΑΣΚΗΣΗ 9. "Η κάβα"

Τρεις φίλοι μπαίνουν σε μια κάβα και αγοράζουν ένα ακριβό μπουκάλι κρασί που κοστίζει 300 ευρώ δίνοντας 100 ευρώ ο καθένας. Φεύγοντας, τους προλαβαίνει ο υπάλληλος και τους λέει πως έκανε λάθος γιατί το μπουκάλι στοιχίζει 295 και όχι 300 ευρώ και γι' αυτό τους επιστρέφει 5 ευρώ ρέστα. Αυτοί αφού δεν μπορούν να μοιράσουν τα 5 ευρώ στα τρία, παίρνουν ο καθένας από 1 ευρώ και δίνουν 2 ευρώ φιλοδώρημα στον υπάλληλο για την καλή του πράξη. Στο τέλος όμως σκέφτονται: Έδωσε ο καθένας μας 100 ευρώ και πήρε ένα πίσω, άρα 99 ευρώ. Τρεις φορές το 99 μας κάνει 297 και 2 ευρώ για το φιλοδώρημα, 299. Τι έγινε το ένα ευρώ;

Σταμούλος Αλέξανδρος Γ4

Κ Ρ Υ Π Τ Ο Λ Ε Ξ Ο

Ε	Β	Α	Χ	Κ	Τ	Ρ	Ι	Χ	Ε	Κ	Ο
Π	Ο	Λ	Υ	Σ	Τ	Α	Φ	Υ	Λ	Ο	Ν
Ο	Χ	Ι	Ν	Ε	Ο	Χ	Ι	Τ	Λ	Ρ	Α
Σ	Ι	Δ	Ρ	Υ	Μ	Ω	Ν	Α	Ο	Φ	Ι
Ε	Φ	Π	Υ	Μ	Α	Ν	Α	Υ	Π	Ι	Γ
Ι	Β	Ε	Π	Λ	Ι	Β	Α	Ρ	Ι	Α	Ε
Δ	Ρ	Γ	Ξ	Ε	Ρ	Ω	Ι	Ο	Α	Τ	Μ
Ω	Ρ	Ε	Ω	Ν	Α	Ω	Π	Σ	Κ	Η	Ι
Ν	Ε	Β	Ρ	Α	Δ	Ι	Α	Ν	Ο	Σ	Τ
Α	Ν	Υ	Ο	Ν	Α	Ι	Κ	Α	Φ	Σ	Σ
Π	Φ	Ν	Ε	Δ	Ρ	Ο	Σ	Ι	Ν	Η	Σ
Μ	Σ	Λ	Λ	Ο	Ν	Π	Ρ	Η	Χ	Α	Π

- Ποικιλία σταφυλιών της περιοχής της Ιστιαίας.
- Σπουδαίος λογοτέχνης με πύργο στις Γούβες.
- Έτσι χαρακτηρίζει την Ιστιαία ο Όμηρος.
- Καταρράκτες της Βόρειας Εύβοιας με μοναδική ομορφιά. (γενική)
- Ήρωας της επανάστασης του '21 από την Ιστιαία.
- Αρχαία ονομασία της Βόρειας Εύβοιας.
- Δίαυλος των...
- Υγροβιότοπος κοντά στην Ιστιαία.
- Σε αυτή την οδό βρίσκεται η είσοδος του Γυμνασίου Ιστιαίας. (ανάποδα)
- Το άγαλμα του... βρέθηκε στο Αρτεμίσιο.
- Ο... των Ωρεών, σημαντικό άγαλμα της περιοχής.
- Άλλο σημαντικό άγαλμα που βρέθηκε στο Αρτεμίσιο. (γενική)

Σούρρα Εύη Γ4
 Παπαγεωργίου Φωκίων Γ3
 Βαϊλμάς Βαγγέλης Γ1

ΛΥΣΕΙΣ - ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΛΟΓΙΚΗΣ

ΑΣΚΗΣΗ 1: Το χαρτζιλίκι

Ο Κώστας βρήκε 7, η Δήμητρα βρήκε 6 και ο Γιάννης 4.

ΑΣΚΗΣΗ 2: Οι καμήλες του Αμπντουλάχ

Δεν έχει καμία καμήλα. Σωστή είναι μόνο η πρόταση του Ισμαήλ.

ΑΣΚΗΣΗ 3: Πανέρια με φρούτα

Βγάζουμε ένα φρούτο από το πανέρι με την επιγραφή "ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΝΙΑ".

Αν είναι πορτοκάλι τότε αυτό το πανέρι έχει μέσα τα πορτοκάλια. Επειδή το πανέρι με την επιγραφή "ΜΑΝΤΑΡΙΝΙΑ" δεν μπορεί να έχει μέσα μανταρίνια, έχει πορτοκάλια και μανταρίνια. Αυτό που μένει, με την επιγραφή "ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ", έχει μέσα τα μανταρίνια. Αντίστοιχα σκεφτόμαστε εάν το φρούτο που θα βγάλουμε είναι μανταρίνι.

ΑΣΚΗΣΗ 4: Οι δύο δίδυμοι

Αν ο δεύτερος δίδυμος απαντούσε και αυτός "ναι", τότε προφανώς ο δικαστής δεν θα μπορούσε να συμπεράνει ποιος ήταν ο Τζων. Άρα, ο δεύτερος δίδυμος πρέπει να απάντησε "όχι". Αυτό σημαίνει είτε ότι και οι δύο δίδυμοι δήλωσαν την αλήθεια είτε ότι και οι δύο είπαν ψέματα. Αλλά αφού ο ένας από τους δύο λέει πάντοτε ψέματα, πρέπει να είπαν και οι δύο ψέματα. Άρα ο Τζων είναι ο δεύτερος δίδυμος.

ΑΣΚΗΣΗ 5: Ψεύτες ανθρωποφάγοι

Θα τον ρωτήσει "Ποιος δρόμος οδηγεί στο χωριό σου;" και όπου του δείξει θα πάει.

ΑΣΚΗΣΗ 6: Την κυρία ή την τίγρη;

Εάν η πόρτα Νούμερο 2 λέει ψέματα τότε το ίδιο πρέπει να λέει και η πόρτα Νούμερο 1. Άρα η πόρτα Νούμερο 2 πρέπει να λέει την αλήθεια και η πόρτα Νούμερο 1 ψέματα. Άρα το δωμάτιο Νούμερο 1 έχει μέσα μία τίγρη και το δωμάτιο Νούμερο 2 μία κυρία.

ΑΣΚΗΣΗ 7: Η έξυπνη μέτρηση

Πρώτα θα γεμίσει το δοχείο των 3 λίτρων. Μετά θα αδειάσει τα 3 λίτρα στο δοχείο των 5 λίτρων. Πάλι θα γεμίσει το δοχείο των 3 λίτρων και θα αδειάσει απ' αυτό στο δοχείο των 5 λίτρων τόσο κρασί, ώστε να το γεμίσει. Έτσι θα μείνει στο δοχείο των 3 λίτρων ακριβώς 1 λίτρο.

ΑΣΚΗΣΗ 8: Η λάμπα

Θα πατήσουμε πρώτα τον πρώτο διακόπτη και θα τον αφήσουμε πατημένο για λίγα λεπτά. Ύστερα θα τον επαναφέρουμε στην αρχική του κατάσταση (τον πρώτο διακόπτη) και θα πατήσουμε τον δεύτερο διακόπτη. Τότε θα ανοίξουμε την πόρτα και θα πράξουμε ως εξής: Αν η λάμπα είναι αναμμένη, σημαίνει ότι ο σωστός διακόπτης είναι ο δεύτερος που είναι και πατημένος. Αν δεν είναι αναμμένη θα πιάσουμε τη λάμπα και αν είναι ζεστή σημαίνει ότι ο σωστός διακόπτης είναι ο πρώτος ενώ αν δεν είναι ζεστή σημαίνει ότι ο σωστός διακόπτης είναι ο τρίτος.

ΑΣΚΗΣΗ 9: Η κάβα

Στα 297 ευρώ που δώσανε και οι τρεις μαζί, συμπεριλαμβάνονται και τα 2 ευρώ του φιλοδωρήματος.

ΛΥΣΕΙΣ ΚΡΥΠΤΟΛΕΞΙΟΥ (οριζόντια, κάθετα ή διαγώνια)

Βραδιανό, Δροσίνης, πολυστάφυλον, Δρυμώνα, Κορφιάτης, Ελληποία, Ωρεών, Λιβάρι, Σφαιριανού, Ποσειδώνα, ταύρος, Ιππέα

Ιστιαοπούλι

Τεύχος 2ο
Άνοιξη 2017

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΙΣΤΙΑΙΑΣ